

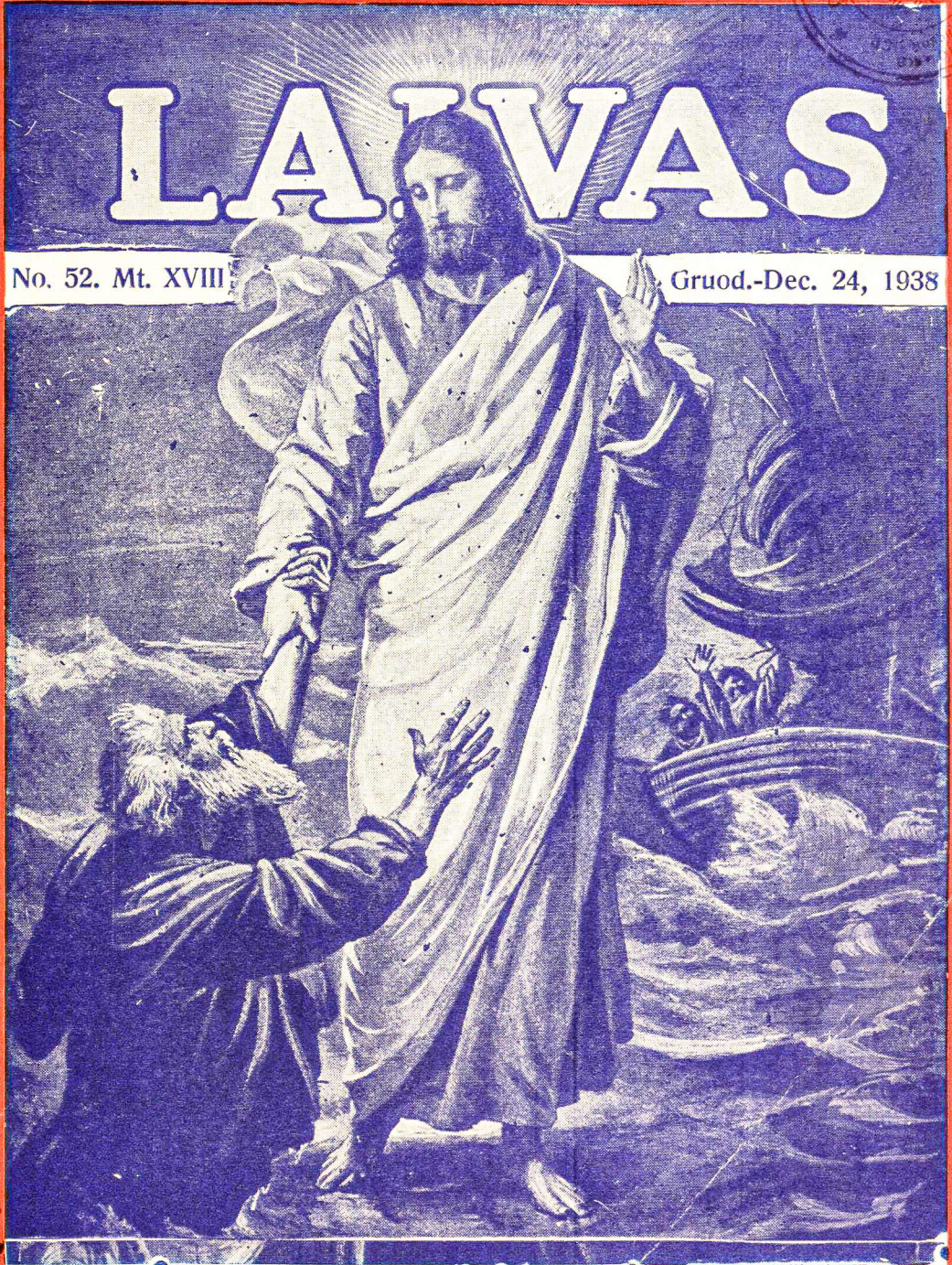
2956-7555
LITVANSKAS KATALIKŲ VAIŠLYVIŲ BŪVIMO VIETŲ SĄJŪDAS
Lietuvių Katalikų Vaislyvių Būvimo Vietų Sąjūdas
Lithuanian Catholic Missionary Movement

KRISTAUS KARALIAUS

LATVAS

No. 52. Mt. XVIII

Gruod.-Dec. 24, 1938

LTSR valst.
respublikinė
biblioteka

O Marija, Nekaltai Pradētoji, melskis už mus, kurie esame pasiskyrę Tave Globēja!

*Mūsu maloniuosius Rēmējus,
Bendradarbius, Kristaus Kara-
liaus "Laivo" Skaitytojus nuo-
širdžiausiai sveikiname metine
Kristaus Gimimo Šventės pro-
ga.*

*Teapgaubia Jus Dieviškasis
Vaikelis Jėzus šventa Kalėdų
ramybe.*

*Tenukloja Visagalis gausio-
mis malonėmis Naujųjų Metų
takus, laimindamas Jus ir Jūsų
darbus.*

MARIJONŲ VIENUOLIJA

1 MARIJONŲ VIENUOLIJOS DARBUOTĖS SIDABRINIS JUBILIEJUS 1

- Liepos 19, 1913 atvyko į Ameriką pirmieji Marijonai.
Lapkr. 13, 1913 Marijonams pavesta šv. Mykolo parapija.
Gruod. 1, 1914 pradėjo leisti mėnraštį "Tikyba ir Dora."
Šis laikraščiuokas išsivystė į savitiraštį "Kristaus Kara-
liaus Laivas."
Saus. 19, 1919 apsiėmė vesti lietuvių dienraštį "Draugas."
Kovo 3, 1919 persikėlė iš šv. Mykolo į Aušros Vartų parapiją.
Rugp. 24, 1922 įgijo nuosavybėn ūkį Hinsdale, Illinois.
Spalio 30, 1923 pradėtas statyti naujokynas ir kolegija nuosavoje ūkėje,
Hinsdale, Illinois.
Geguž. 21, 1931 įgyta tinkama mokslo įstaigai nuosavybė, Thompson,
Conn.
Rugs. 8, 1931 įkūrta Lietuvių Kolegija Marianapolis, Thompson, Conn.
Rugs. 8, 1934 įsteigta Kunigų Seminarija, Hinsdale, Illinois.
Rugs. 12, 1938 įkūrtas juvenatas, Hinsdale, Illinois.
Vas. 11, 1939 išvyksta pirmieji Marijonai į Pietų Ameriką.

3 PRO CHRISTO ET ECCLESIA 8

'GARBĖ DIEVUI AUGŠTYBĖJE IR ŽEMĖJE RAMYBĖ GEROS VALIOS ŽMONĖMS'

VIEŠPATIES GIMIMO DIENOJE Pirmųjų Mišijų

EVANGELIJA

Luko 2, 1—14.

ANOSE dienosė atsitiko, kad išėjo ciesa-
riaus Augusto paliepinas surašyti visą
pasaulį. Tas pirmas surašymas buvo pa-
darytas Syrijos valdovo Kirino. Ir visi ėjo į
sirašydintų, kiekvienas į savo miestą. Tai ir
Juozapas, kadangi jis buvo iš Dovidų namų
ir giminės, ėjo iš Galilėjos, iš Nazarėto mies-
to, į Judėją į Dovidų miestą, kurs vadinasi
Betliejus, kad įsirašydintų draug su pažadėta
sau motėrimi Marija, kuri buvo nėščia. Atsi-
tiko gi, kad jiedviem tenai esant, atėjo jai me-
tas gimdyti; ir ji pagimdė pirmgimį savo sū-
nų. suvystė jį vystyklais ir paguldė jį
prakartėje, nes jiems nebuvo vietos užei-
goje. Toje pačioje šalyje buvo piemenų, kurie
budėjo ir sergėjo per naktį savo bandą. Štai
Viešpaties angelas atsistojo prie jų, ir Dievo
skaistumas apšvietė juos. Jie labai nusigan-
do; het Angelas jiems tarė: Nebijokite! Nes
štai aš skelbiu jums didį džiaugsmą, koks bus

visai tautai, kad šiandien jums gimė Dovidų
mieste Išganytojas; jis yra Kristus, Viešpats.
Ir tas bus jums ženklas: rasite kūdikį suvys-
tytą vystyklais ir paguldytą prakartėje. U-
mai atsirado prie Angelo daugybė dangiškos
sios kariuomenės, kurie garbino Dievą ir sa-
kė: Garbė Dievui aukštybėje ir ramybė žemė-
je geros valios žmonėms!

Pirmųjų Mišijų LEKCIJA

Tit, 2, 11—14.

MYLIMIAUSIEJI: mūsų Išganytojo
Dievo malonė pasirodė visiems žino-
nėms ir mokina mus, kad, išsivadėję be-
dievystės ir pasaulinių geidulių, gyventumėm
šiam pasaulyje blaiviai, teisingai ir maldi-
gai, laukdami palaimintosios vilties ir atei-
nant garbės didžiojo Dievo ir mūsų Išgany-
tojo Jėzaus Kristaus, kurs pats save davė už
mus, kad mus išpirktų iš visokios neteisybės
ir apvalytų pats sau priimtiną tautą, stropią
geriems darbams. Taip kalbėk, ragink ir bark-
visu rimumu.

VIEŠPATIES GIMIMO DIENOJE Antrųjų Mišiu

EVANGELIJA

Luko. 2, 15—20

ANUO METU angelams pasišalinus nuo piemenų į dangų, atsitiko, kad jie sakė vienas kitam: Nueikime lig Betliejui ir pamatykime tai, kas įvyko, ką Viešpats yra mums apskelbęs. Jie atėjo skubindamies ir rado Mariją, Juozapą ir kūdikį paguldytą prakartėje. Pamatę gi, jie skelbė tai, kas jiems buvo pasakyta apie tą kūdikį, visi, kurie tai girdėjo, stebėjosi, taip pat tais dalykais, kurie buvo jiems piemenų papasakoti, Marija gi tēmijo sau visus šituos dalykus ir svarstė juos savo širdyje. Piemenys sugrįžo atgal, garbindami ir šlovindami Dievą dēliai

viso, ką buvo girdėję ir matę, taip kaip jiems buvo pasakyta.

Antrųjų Mišiu LEKCIJA

Tit. 3, 4—7

MYLIMIAUSIEJI: pasirodė mūsų Išganytojo Dievo maloningumas ir gerumas žmonėms, jis mus išgelbėjo ne dėl teisybės darbų, kuriuos mes būtumėm buvę padarę, bet sulig savo gailestingumu Šventosios Dvasios atgimdymo ir atnaujinimo apiplovimu; jos jis išliejo į mus apščiai per mūsų Išganytoją Jėzų Kristų, kad mes nuteisinti jo malone būtumėm sulig viltimi amžinojo gyvenimo tėvainiai.

VIEŠPATIES GIMIMO DIENOJE Trečiųjų Mišiu

LEKCIJA

Žyd. 1, 1—12.

DIEVAS, daug sykių ir toleriopu būdu kalbėjęs kitados tėvams per pranašus, paskiausiai, šiomis dienomis kalbėjo mums per Sūnų, kurį įstatė visų dalykų tėvainiu, per kurį padarė ir pasaulį: kurs būdamas jo garbės atšvaita ir jo esmės paveikslas ir nešdamas visa savo jėgos žodžiu, apvalęs mus nuo nuodėmių, sėdosi didenybės dešinėje aukštybėse, pasidaręs tiek kilnesnis už angelus, kiek žymesnį kaip jų jis paveldėjo vardą. Nes kuriam kuomet nors angelui yra Dievas pasakęs: Tu mano Sūnus, aš šiandien pagimdžiau tave? Ir vėl: Aš būsiu jam Tėvas, o jis bus man Sūnus? Ir įvesdamas antrą kartą Pirmgimį į pasaulį, sako: Jį turės pagarbinti visi Dievo angelai! Apie angelus jis juk sako: Nėjus jis daro sau pasiuntinius ir ugnies liepsną sau tarnus; Sūnų gi: Tavo, o Dieve, sostas per amžių amžius; tavo karaliavimo lazda teisybės lazda. Tu mylėjai teisybę ir nekenitei neteisybės; todėl tavo Dievas patėpė tave, o Dieve, džiaugsmo aliejumi, labiau kaip tavo draugininkus. Ir: Tu, Viešpatie, pradžioje įkūrei žemę, ir dangus yra tavo rankų darbas. Jie pražus, tu gi pasiliksi; jie visi pasens, kaip apdaras, ir tu pakeisi juos, kaip

apsiaustą, ir bus pakeisti. Bet tu esi tas pats, ir tavo metams nebus galo.

Trečiųjų Mišiu EVANGELIJA

Jono 1, 1—14.

PRADŽIOJE buvo Žodis. Tas Žodis buvo pas Dievą, ir Žodis buvo Dievas. Jis pradžioje buvo Dievas. Jis pradžioje buvo pas Dievą. Visa per jį padaryta, ir be jo nepadaryta nieko iš to, kas padaryta. Jame buvo gyvybė, ir ta gyvybė buvo žmonių šviesa. Šviesa šviečia tamsybėje, bet tamsybė jos neapėmė. Buvo Dievo siųstas žmogus, vardu Jonas. Jis atėjo liudijimui apie tą šviesą liudyti, kad visi per jį tikėtų. Jis nebuvo šviesa, bet turėjo liudyti apie šviesą. Buvo tikroji šviesa, kuri apšviečia kiekvieną žmogų, ateinantį į šį pasaulį. Jis buvo pasaulyje; pasaulis per jį padarytas, bet pasaulis jo nepažino. Jis atėjo pas save, bet savieji jo nepriėmė. Kas gi jį priėmė, tiems jis davė galios būti Dievo vaikais, būtent tiems, kurie tiki į Jo vardą kurie yra gimę ne iš kraują, nei iš kūno valios, nei iš vyro valios, bet iš Dievo. Tas žodis įsikūnijo ir gyveno tarp mūsų. Mes matėme jo garbę, garbę kaip vienatinio iš Tėvo gimusio Sūnaus, pilno malonės ir tiesos.

“Piemenėilai atėjo skubindamies ir rado Mariją, Juozapą ir kūdikį paguldytą prakartėje.”

Kristaus Gimimo Šventė

ŽMONIJOS išganymo darbas prasidėjo Kristaus gimimo dienoje, iš kurios ima pradžią visos kitos šventės. Kalėdų šventėje atsidarė žmonijai gausus Dievo malonių šaltinis. Šioje brangioje Kalėdų šventėje Dievas apreiškė žmonijai savo neapsakomą gailingumą, beribę meilę. Jėzus Kūdikėlis gimė, kad žmogus būtų apvalytas iš nuodėmių,

išteisintas, pašvęstas ir sutaikintas su Dievu. Jėzus Kūdikėlis gimė, kad būtų sutriuškinta juje buvo pažadėtas pirmiesiems mūsų tēpiktosios dvasios galia, sunaikintas jos viešpatavimas, išdildintos mūsų kaltės ir mes tapume dangiškojo Tėvo vaikeliai bei dangaus laimės paveldėtojai. Kalėdų šventes Bažnyčia švenčia su didžiausiomis iškilmėmis, gy-

vai rodo mūsų išganymą ir neįkainuojamą Dievo malonių išdą Kristaus gimimo šventėje.

Kalėdų Dienoje Trejų Mišių Reikšmė.

Kalėdų dienoje kiekvienas Katalikų Bažnyčios kunigas laiko trejas Mišias, Mišios, kurios liečia trejopą Kristaus gimimą. Kristus nuo amžių gimęs iš Dievo Tėvo, Jis, laikų pilnybei atėjus, gimė iš Motinos, Švč. Panelės Marijos, ir Jis gema dvasiškai visų gerų, pamaldžių krikščionių širdyse. Nuolatiniam atminimui šio Kristaus trejopo gimimo Katalikų Bažnyčia pačioje krikščionijos pradžioje patvarkė kiekvienam kunigui laikyti trejas Mišias Kalėdų dienoje.

Vidurnakčio Mišios

Pirmosios iškilmingos Mišios yra celebruojamos vidurnaktyje, laikrodžiui išmušus 12 valandą. Šios Mišios primena mums amžinąjį Dievo Sūnaus, Jėzaus Kristaus, gimimą iš amžinojo Tėvo. Jos, taipgi, primena mums visatiną vidurnakčio tylą ir Jėzaus Kristaus gimimo iš dangiškojo Tėvo paslaptį, kurios mes savo dvasios akimis nepajėgiame pilnai peržvelgti.

Amžinas Jėzaus Kristaus iš dangiškojo Tėvo gimimas nurodomas pirmosė Mišiose. Mišių Įžangoje, Lekcijoje ir Evangelijoje Jėzus Kristus skelbiamas kaip Dievas žmonijos Išgelbėtojas. Jis yra Dievas, kurs rovam, ir kurį Senojo Įstatymo šventi vyrai pranašavo, maldaudami su ašaromis Dangaus, kad Jis skubėtų ateiti. Jis yra Dievas, kurį Naujojo Įstatymo apaštalai, evangelistai, išpažintojai, nekaltos mergelės, kankiniai ir visi teisingieji, Dievo apšviestieji išpažino ir guldė už Jo paliktąsias tiesas savo gyvybes. Patsai Jėzus Kristus savo dievystę įrodė kilniais žodžiais nepaprastais darbais, elgesiu, stebūklais, iš kurių buvo didžiausias, tai Jo Paties iš numirusių prisikėlimas.

Bažnyčia atkartotinai kartoja ir stato mums prieš akis pirmosė Mišiose Kristaus dievystės dogmą. Kristaus dievystė yra mūsų šventos religijos pamatas, ant kurio glūdi Jo paliktosios tiesos, tikėjimo dieviškumas ir mūsų atpirkimo tikrumas. Jėzus Kristus, tikrasis Dievo Sūnus, tegalėjo išdildyti mūsų kaltes, užganapadaryti savo dangiškojo Tėvo teisingumui, atverti dangų ir padaryti mums laimingais Dievo vaikeliais.

Aušros Mišios

Antrosios Mišios laikomos brėkstant. Tas primena mums Kristaus gimimą, laikui atėjus, iš Motinos, Švč. Panelės Marijos. Aušrai pasirodžius, nakties tamsumas nyksta ir diena prasideda. Kristui gimus, klaidų ir prietarų tamsumas išnyko, o tikėjimas apreiškimo šviesa apšvietė žmogaus protą ir pripildė širdį dangišką ramybę.

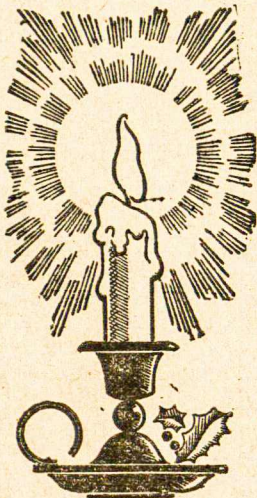
Pirmieji, kurie pažino naujai gimusį žmonių Išgelbėtoją, buvo dievoti piemenėliai, ir antrieji iš Rytų Šalies buvo Išminčiai, vedami stebūklingosios žvaigždės skubėjo į Betlejaus kutelę ir atėję pagarbino gimusį kūdikėlį Jėzų kaip savo Viešpatį ir Atpirkėją. Taip, Kristaus gimimas tikrai panaši aušrai, nes Jis yra pažadėtasis Mesijas, kurs išblaško tamsumas ir dangiška šviesa apšviečia kiekvieną geros valios žmogų.

Antrųjų Mišių Įžangoje, Lekcijoje ir Evangelijoje nurodomas Kristaus gimimas iš Motinos Švč. Panelės Marijos. Kristaus gimimas iš Švč. Panelės Marijos mus suartina su Dievu ir atidarė gausiausių malonių šaltinį, iš kurio trykšta Viešpaties gerumas, meilė, meilė, maloningumas mums žmonėms. Šiose Mišiose Bažnyčia rodo mums pamaldžius piemenėlius, skubinancius į Betliejų ir Kūdikėlį Jėzų vystyklais suvystytą, gulintį prakartėlėje.

Jėzaus Kristaus gimimo paslaptis turi neapsakomai didelę svarbą. Pagal Dievo nusprendimą nusikaltus žmonija turėjo būti atpirkta Jo Vienatinio Sūnaus kančia ir mirtimi. Kadangi Dievo Sūnus, Jėzus Kristus, antrasis Švč. Trejybės Asmuo, norėjo būti mūsų Atpirkėjas, Jis turėjo kentėti ir mirti. Tačiau Dievas negali kentėti ir mirti, nes Jis yra pati laimė, pati gerybė, iš Kurio eina visoks gėris, Jo neprieina kančios ar mirtis. Todėl Jėzus Kristus, būdamas Dievas, turėjo priimti ir žmogišką prigimtį, kad kaip Dievas savo begaline kaina užganapadarytų savo dangiškojo Tėvo teisingumui ir kaip Žmogus galėtų kentėti ir mirti. Kaip būtina mūsų atpirkimui, kad Kristus tikrai būtų Dievas, taip būtina mūsų atpirkimui, kad Kristus tikrai būtų Žmogus. Dievas yra begalinė, absoliutė Esybė, o mūsų pirmieji tėvai — Ado-

mas ir Ieva savo nusikaltimu įžeidė Dievą. Įžeistasis yra visagalis, nemarusis, Šventasis. Jį įžeidė Jo tvarinys — žmogus. Prisiminus Dievo didenybę. Jis buvo begaliniai įžeistas, todėl mūsų pirmųjų tėvų nusikaltimas buvo neapsakomai didelis. Niekas iš tvarinių negalėjo tą jų kaltę panaikinti ir užganapadaryti Dievo teisingumui. Atitaisytojas turėjo būti Dievas ir Žmogus — turėtų dvi prigimtis dievišką ir žmogišką — būtų vienas dieviškas Asmuo, Kurs kaipo Dievas savo begaline kaina užganapadarytų įžeistajam dangaus Tėvui ir kaipo Žmogus savo kančia ir mirtimi panaikintų pirmųjų tėvų nusikaltimą, gražintų pirmąją žmogaus teisingumą ir paliktų malonių gausybę, kurių pagelba žmogus būtų Dievo vaikelis ir dangaus amžinos laimės paveldėtojas.

Kokią tai malonę padarė mums Jėzus Kristus ateidamas į šį pasaulį. Kokį tai gailestingumą, kokią tai meilę parodė mums, kad Jis teikėsi mus aplankyti. Dangaus ir žemės Karalius, dangiškojo Tėvo Vienatinis Sūnus tapti Žmogumi, gyventi kuodidžiausiam neturte, nusižeminime, vargti vargus, kentėti kančias ir mirti neapsakomuose kryžiaus mirtimi ir tam, kad mes žmonės būtume laimingi.

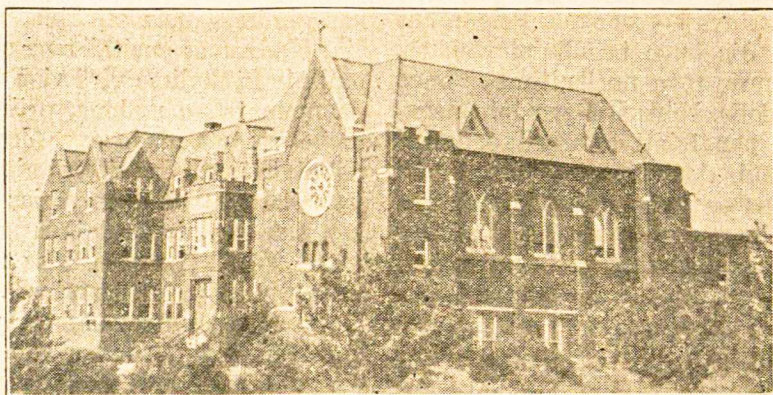
Vidurdienio Mišios.

Trečiosios Mišios visoje dienos šviesos pilnumoje yra celebruojamos. Šiose Mišiose Šv. Jono Evangelija apsaiko mums, kad Amžinasis Dievo Žodis tapo Žmogumi ir tas Žodis yra pasaulio šviesa.

Trečiosios Mišios simbolizuoja Kristaus dvasišką gimimą mūsų širdyse. Šis Jo dvasiškas gimimas mus atmaino, apvalo ir pašvenčia. Kada mes susitaikome su Dievu tikra atgaila ir Jį mylime virš visų tvarinių, Jis duoda mums savo malonę, priima mus už savo vaikelius ir padaro savo dangiškosios laimės dalininkais. Ši dvasiškąjį gimimą mūsų širdyje kalba Patsai Išganytojas žodžiais: “Jei kas mane myli, tas laikys mano žodžius, ir mano Tėvas jį mylės. Mes pas jį ateisime ir padarysime pas jį buvainę”. — Jon. 14, 23, Į šį dvasišką Kristaus gimimą mūsų širdyse Bažnyčia kreipia mūsų domę trečių Mišių Įžangoje: “Kūdikis gimė mums, Sūnus duotas mums”, ir ragina džiaugtis ta malone tardama: “Giedokite Viešpaties naują giesmę, nes didžius daiktus padarė”. — Ps. 07, 1. Maldaujama Dievo, kad per užgimimą Jo Sūnaus teiktusi mus paliausiuoti iš nuodėmių vergijos. Lekeija ir Evangelija, taipgi skelbia mums šį Kristaus dvasiškąjį gimimą mūsų širdyse: Kas gi Jį priėmė, tiems davė galios būti Dievo vaikais, tiems kurie tiki į Jo vardą, kurie yra gimę ne iš kraujo, nė iš kūno valios, nė iš vyro valios, bet iš Dievo”. — Jon. 1, 12-13. Kristus apsigyvena mumyse su savo malonėmis tik tada, kai mes atsižadame nuodėmių ir vaikščiojame tikėjome ir dieviškos meilės šviesoje. Mes privalome taip gyventi, kad mūsų mylimasis Išganytojas galėtų su malonumu apsigyventi mumyse.

Mūsų brangiausiojo Atpirkėjo amžinasis gimimas iš dangiškojo Tėvo ir laikų pilnybei atėjus, Jo gimimas iš Motinos, Švč. Panelės Marijos, bus mums tiek naudingas, kiek mes prirengsime vietos mūsų širdyse Jo dvasiškam gimimui. Pasistenkime su pagarba ir meile atsiklausti Jėzaus esančio Švč. Sakramente akvvaizdoje ir pažvelkime į save, ar mūsų siela yra pašvenčiamoje Dievo malonėje, ar mūsų širdis yra tinkama vieta dvasiškam Kristaus gimimui. Surade kliūtis, kurios neprileistų Išganytojui dvasiškai gimti mumyse, pasirūpinkime kuogreičiausiai tikros atgailos išpažintimi apvalyti savo širdis ir užsikviesti Jėzu, priimdami Jį Šv. Komunijoje. Taip, kad Jisai nuo amžių gimęs iš Tėvo, laikų pilnybei atėjus, gimė iš Motinos, Švč. Panelės Marijos, ir kad dvasiškai gimtų su savo palaimos malonėmis mumyse.

MARIJONŲ SEMINARIJA, HINSDALE, ILLINOIS.

Marijonų Vienuolijos Antraeilis Tikslas

VISOS katalikų Bažnyčios vienuolijos turi vieną ir tą patį pirmaeilį tikslą, būtent tobulėjimą arba šventėjimą tų asmenų, kurie joms priklauso. Tas šventėjimas yra ugdomas trimis Kristaus patarimais: neturto, skaistybės ir klusnybės, kuriuos visi vienuoliai pasižada pildyti po nuodėme, ir tuo jie skiriasi nuo visų kitų bažnytinių organizacijų ir draugijų.

Šalia savo pirmaeilio tikslo kiekviena vienuolija turi dar ir antraeilį, būtent gerų ir galestingų darbų ugdymą Bažnyčioje. Kai žemiškuose reikaluose naudingiems darbams sėkmingai dirbti yra kuriamos draugijos, taip dangiškuose — vienuolijos. Kas nori pav. turėti pagalbos nelaimėje, tas prisirašo prie pašalpinių draugijų; kas moksle, rašosi prie mokslinių, kas politikoje, tas prie politinių ir t.t.

Panašiai atsitinka ir su darbais, kurie veda į išganyką. Jų yra tiek daug, kad jokia vienuolija negali jų visų apimti, todėl vienuolijos yra juos pasidalinusios: vienos užsiima malda ir atgailos darbais; kitos žmonių švietimu ir auklėjimu, ligonių slauginimu, vargšų ir našlaičių globėjimu, misijų skelbimu įvairiuose kraštuose, žodžiu kiekvienas geras darbas gali turėti savo vienuoliją, kuri bus jam pasišventusi. Viduramžyje buvo susikūrusios net kariškos vienuolijos su tikslu saugoti šventas vietas Šventoje Žemėje ir ginti maldininkus, ten nukeliavusius,

nuo musulmonų puldinėjimo. Taip atsirado ir Kryževiai, kurie pragarsėjo istorijoje Lietuvos puldinėjimais po tikėjimo platinimo priedanga.

Tie vienuolijų antraeiliai darbai suteikia kiekvienai vienuolijai tam tikrą išvaizdą, pagal kurią viena vienuolija skiriasi nuo kitos.

Antraeiliai vienuolijų tikslai yra labai svarbūs ir žinotini tiems, kurie rengiasi stoti į kurią nors vienuoliją. Neužtenka turėti noro pasišvesti Dievui ir eiti prie tobulybės, reikia pirmiau perkratyti savo įgimus gabumus ir polinkius ir paklausti savęs, ar pajėgsi dirbti tuos darbus, kuriuos yra užsibrėžusi vienuolija, į kurią manai stoti. Kas pav. yra gyvo, veiklaus ir judraus temperamento, kas veržiasi prie visuomeniško veikimo, tas neturėtų stoti į tokią vienuoliją, kuri yra pasišventusi vien kontempliacijai ir atgailai, o visuomeniško veikimo visai neturi, nes neišturės. Ir atvirkščiai, kas jaučia patraukimą prie nuošalumo, tylos, maldos ir atgailos, tas neturėtų sau rinktis vienuolijos su visuomenišku veikimu, nes tas veikimas jį vargins ir kliudys malda. Kas mėgsta mokslą, tegul sau renka vienuolijas su mokslu; kas ligonius — su ligoniais; kas labdarybę — su labdarybe, kitaip sakant kiekvienas tegul renkasi tokią vienuoliją, kuri atitinka jo įgimus polinkius.

Kokie yra Marijonų Vienuolijos antraeiliai tikslai? Pirmiausia mokslas. Marijonų įsteigėjas buvo garbingas Dievo tarnas Stanislovas Papčinskis. Jis buvo įstojęs į Pijorų vienuoliją, kurioje išbuvo keliolika metų. Pijorų vėl įsteigėjas buvo šv. Juozapas Kaliasankeijus. Jis, kaip ir šv. Jonas Don Bosco, matydamas daugelį vaikelių, besivaliojančių po gatves, kuriems gresė pagėdino ir prapulties pavojus, pradėjo juos rankioti, mokyti tikėjimo ir kitų reikalingų gyvenimui dalykų. Pagaliau įsteigė vienuoliją, kurios tikslas buvo mokyti prastų žmonių ir apleistus vaikus. Savo vienuoliją jis pavadino: scholarum piarum congregatio — dievotų mokyklų draugija, todėl ir pradėjo juos žmonės vadinti pijorais arba dievotinkais, nes lotynų kalbos žodis pius ir reiškia visiškai atsidavusį arba dievotą.

Laikui bėgant toji vienuolija išsiplatino daugelyje kraštų ir pristeigė daug ir gražių mokyklų. Bet Lenkijoje, kur, kaip žinome, viešpatavo baudžiava, į mokyklas priiminėdavo tik ponų ir bajorų vaikus, o baudžiauninkų nepriiminėdavo. Tam papročiui pasidavė ir Pijorai ir jie pradėjo priiminėti tik ponų ir bajorų vaikus, atsitraukdami tuo būdu nuo pirminės savo įsteigėjo Juozapo Kolasankeijaus minties. Tai matydamas Stanislovas Papčinskis, pasiryžo kurti naują vienuoliją, kurioje toji mintis būtų išlaikyta. Gavęs iš bažnytinės vyresnybės leidimą tokiam sumanymui įvykdyti, įkūrė Marijonų Vienuoliją. Marijonai tai yra tikri šv. Juozapo Kaliasankeijaus minties, paveldėtojai ir reiškėjai Dievo tarnui Stanislovui Papčinskiui tarpininkaujant, o toji mintis yra, kad būtų steigiamos mokyklos neturtingiems ir apleistiems vaikams.

Ark. Matulevičius Marijonų Vienuolijos atnaujintojas buvo mokslo žmogus, todėl jam negalėjo nepatikti Marijonų antraeilis tikslas rūpintis mokslu ir jį platinti ypatingai tarp prastų ir apleistų žmonių, todėl ir jis šį tikslą įrašė į naujas Marijonų regulas. Dažnai tekdavo girdėti iš jo lūpų posakį, kad kapitalas idėtas į žmogų atneša geriausius nuosimčius. Tai reiškia, kad išlaidos, padarytos žmogui išlavinti, pilniausiai sugrįžta jo gerų darbų pavidale.

Kad kas galėtų kitus mokyti, turi patsai būti mokytas, nes negali bemokslis bemok-

lį mokyti, todėl Marijonai rūpinasi ypatingu būdu lavinti savo auklėtinius, siunčia juos į universitetus, kad įsigytų aukšto mokslo laipsnius, o paskui jau tik stotų į darbą.

Mokslas yra platinamas ne tik per mokyklas, bet ir per spaudą, todėl Marijonai užlaiko spaustuves, rūpinasi leisti knygas ir laikraščius, kad ten, kur nepasiekia gyvas žodis, pasiektų spausdintas.

Šalia mokyklų leista yra Marijonams organizuoti įvairias draugijas kaip suaugusiems, taip ir jaunuomenei, kurti katalikiškus ratelius mokslo ir doros tikslais; vyskupams pakvietus apimti parapijas ir jas administruoti, vesti rekolekcijas ir misijas, o reikalui atsiradus vykti net į svetimus ir nekatolikiškus kraštus Dievo žodžio skelbti.

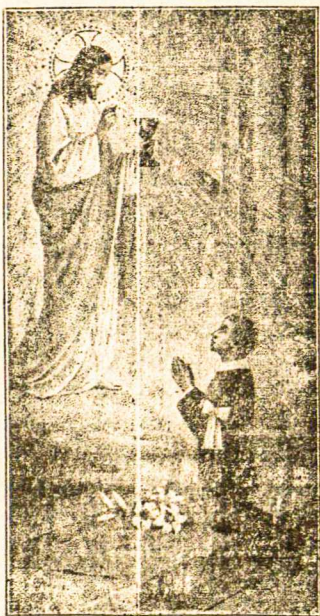
Bet Marijonai turi ir tai, ko Pijorai neturėjo, būtent skelbti ir platinti žmonių tarpe Nekaltąjį P-lės Švenčiausios Prasidėjimą, todėl ir liko pavadinti Kunigų Marijonų Kongregacija po vardu Nekaltai Pradėtosios Palaimintos Marijos Panos. Buvo tai didelė tais laikais naujanybė, nes Nekalto Prasidėjimo dogmos buvo paskelbtos tik viduryje devynioliktojo šimtmečio, reiškia du šimtu metų prieš dogmo paskelbimą Marijonams teko garbė pasipuošti tos paslapties vardu. Tiesa, daug jau buvo vienuolijų ir šiaip kongregacijų, kurios buvo pažymėtos Marijos vardu, bet po vardu Nekalto Prasidėjimo nebuvo dar nei vienos, Marijonai buvo pirmieji.

Antras dalykas, kuris skyrė Marijonus nuo Pijorų, tai ypatingos maldos už mirusius. Septynioliktame šimtmetyje buvo labai daug karų, kuriuose žuvo labai didelis žmonių skaičius. Vienoje Vokietijoje karas tęsėsi per tris dešimtis metų ir jame žuvo du trečdaliu visų gyventojų, reiškia iš trijų gyventojų liko tik vienas, o du žuvo. Panašiai buvo ir kituose kraštuose. Dievo tarnas Stanislovas Papčinskis jautė gyvą reikalą melstis už mirusius, todėl šalia kitų pareigų į naujai steigiamos vienuolijos regulas įrašė ir tą, kad jos nariai melstųsi ypatingu būdu už mirusius. Tą pareigą pildydami, Marijonai daug meldžiasi už mirusius, bet ypatingai lapkričio mėnesy, kuriame visos maldos tam tikslui yra pašvęstos. Su ypatingomis iškilėmis praleidžia Vėlinių dieną ir visą oktavą. Be to nariai yra raginami padaryti karžy-

gišką aktą, atiduodant mirusiems visus savo nuopelnus, kuriuos pas Dievą apturi savo gerais darbais.

Marijonų atnaujintojas a. a. Ark. Matulevičius, turėdamas didelį pamaldumą prie Viešpaties Jėzaus Širdies ir Švenčiausiojo Sakramento, pridėjo prie aukščiau minėtų pamaldumų dar ir tuos su pareiga platinti tarp žmonių dažnos šv. Komunijos paprotį.

Kas tat turi patraukimą prie čia išvardintų Marijonų antraeilių tikslų, gali stoti į Marijonus, o bus sutiktas su nuoširdumu.

KŪDIKĖLIO KALBA SU JĖZUMI

Mažasis Jėzau, juk Tu ne kas,
— Kartą buvai mažas, taip kaip ir aš,
Ir kokiū kitokiū Tu norėjai palikti,
— Nužengęs iš dangaus žemėn, kad man palikti.

Ar Tu tankiai mąstai ir kalbi Tėvui apie mus?

Ar vien tik šauki dangiškuosius angelus?
Aš taip mąstau, kad visuomet turiu verkti,
Nes žemiškieji mano namai, nelaimėm pri-merkti.

Juk gerasis Jėzau, — aš turėčia būti ten aukštai,

— Kur amžinąją garbės giesmę, Tau gieda dangaus angelai.

O manęs mažyčio čia nieks neramina.
Ir žemės ryto drabuželiais, angelas mane nedabina!

O Tu gi gerasai Jėzau, ar turi pakankamai žaisliukų?

— Tokių mažyčių, kaip mūsų žemėje mergaičių ir vaikiukų?

Ir ar Tu danguje žaidi su jais visais.

— O gal tik džiaugies ir gėriesi angelais šventais?

O gal tik su žvaigždėmis spindančiomis ir vis, žaizdamas kaip žemčiūgais, armatai mumis?
Ar Tavo motina Marija, netrukdo Tau žaisti,

O gal ir angelų nebiori prie Tavęs prileisti
Kaip gražus turi būti Tavo gyvenimas,
Dangus, kurs taip aiškiai esti mėlynas!...

Ar Tu klaupies prieš naktį maldai, kaip ir aš?

Ir ant krūtinėlės kryžiumi sudedi savo rankas?

Ir meldies ilgai nuoširdžiai ir tyliai,
Kaip kad aš guliū vygelėj nuošaliai,
Mus kūdikėlius maldoje sujunki su Savimi,
Ir mūsų silpną kalbą, išgirski Savo ausimi.

Kitaip gi mūsų malda nebus išklaudyta,
Jei ne Tavo lūpomis Tėvui tebus ji įprašyta;

Bučiuoju Tave, ir visa prašau man atleisti,
Nes guldamas patalėlin, aš temoku vien žaisti!...

Karštai pasimeldęs ir saldžiai pabučiavęs Tave, aš užmigsiu,

Ir Tavo, o Jėzau, apleistas, aš niekuomet neb-liksiu!

Matai, o Jėzau, koks aš dabar esu silpnutis,
Ne toks kaip mano tėvelis, bet visiškai mažutis.

Taip, mažasai Jėzau, juk tai be abejos,
— Meilingai išklausysi mano kūdikio kalbos,

Tu dangiškajam savo Tėvui, patieki jas visas,

Mano kūdikiško liežuvio Tau rezgamas maldas;

Ir tarki: O Tėve — Aš Tavo Sūnus,
Priimkie mažutėlių maldas, nes jie siunčia pas Mus,

Meilingas Dangiškasis Tėvas ir ramus,
Meilei Jis priims, mano kūdikiškus prašymus.

J. Butkevičius

Kad su pasauliu skirtis turėsim,
Prieš teisų Dievą bailiai drebėsim,
Tu vesk į Dangų
Visus pas Sūnų brangų.

KALĖDŲ DŽIAUGSMAS

ŠVENTO Rašto pirmoje knygoje skaitome, kaip Dievas sutvėręs pirmuosius tėvus, Adomą ir Ievą, palaimino juodu, pastatė juodu rojuje, ir pavadė jiedviem valdyti visą žemę ir visa kas joje buvo. Džiaugėsi pirmieji tėvai žemės gerybėmis, medžių vaisiais, gražiomis įvairias spalvėmis gėlėmis, gyvuliais, žvėrimis ir paukšteliais bei visomis gerojo Kūrėjo dovanomis. Jie garbino Dievą ir buvo labai laimingi, — taip, buvo labai, labai laimingi. Visa buvo gera, linksma ir malonu. Bet štai, į Dievo sutvarkymą įsi-

kišo visokios tvarkos ardytojas, pavyduolis ir amžinasis melagis — šetonas. Jis sugundė pirmuosius tėvus ir išplėšė iš jų širdžių Dievo suteiktą laimę. Jo sugundyti, prasikalto Adomas ir Ieva, prasižengė Dievo Valiai ir susilaukė skaudžios Dievo bausmės. Išvarė juodu Dievos iš rojaus ir uždėjo sunkią darbo bausmę. Su nuoširdžiu gailėsčiu ir giliu skausmu apleido pirmieji tėvai rojų ir žengė į usnių ir dagių žemę. Žengė į skausmą kraštą, kur laukė vargas, ašaros, sunkus darbas, nelaimės, ligos, o po visam — mirtis. Tačiau, Dievas nors nubaudė, bet nepaliko jų visiškai nepagudęs, nesuraminęs. Viešpats pareiškia, jog ne amžinai tęsis tamsioji naktis, ne amžinai žmonija vergaus, ne amžinai bus po šetono valdžia. Kreipdamas į žaltį, Dievas tarė: “Aš padarysiu neprietelystę, tarp tavęs ir tarp moteriškės, tarp tavo ainijos ir jos ainijos; ji sutrins tavo galvą, o tu tykosi jos kulnės.” (Prad. 3,15). Reiškia kada nors ateis Išvaduotojas, atvyks Išgelbėtojas. Tikrai turėjo nudžiugti nuliudę pirmieji tėvai ir širdyje prabilti: “Dieve ir Viešpatie, koks Tu esi geras! Kaip didelė yra Tavo Meilė! Tavo mielaširdystė nežino ribų! Ačiū Tau, Dieve, už šį Tavo prižadėjimą. Žinom, jei ne mes, tai mūsų ainija tikrai sulauks Tavo žodžio išsipildymo. Tas suvedžiotojas, kuris išplėšė mums suteiktą Tavo brangią dovaną, kuris sunaikino taip didelę mūsų laimę, bus nugulėtas, jo galva bus sutriuškinta! Jo valdžia, kurią suvedžiojimu jis ant mūsų įgijo bus sunaikinta, jo uždėti pančiai — sutraukti. Žmonės vėl bus laisvi! Skubėk, Viešpatie, ir nevėluoki! Duok kuo veikiau vėl vadintis Tavo vaikeliais!”

Slinko metai, dešimtmečiai, praėjo šimtmečiai ir tūkstančiai -- žmonija skurdo, vargo ir su pasiilgimu laukė, bet ilgai nesulaukė žadėto Išvaduotojo. Laikas nuo laiko, Dievas siuntė pranašus, savo pasiuntinius ir tarpininkus, kurie ramino ir guodė žmones, suteikė naujos vilties ir jėgų. Jie priminė Dievo duotą pažadą ir su Dievo apreiškimu ir įkvepimu jį vis aiškiau aptarė ir nušvietė. Žmonės gį laukė

Atpirkėjo, it išdžiūvusi žemė lietaus. Visoks vargas spaudė iš visų pusių. Karai, Skerdynės, kraujas, badas, vergijos, ištrėmimai, pavydas ir ištvirkimas stūmė žmones į nuliūdimą. Žmonija verkė ir dejavo; per ašaras maldavo Dievą pasigailėti ir atsiųsti Išgelbėtoją. Savo didžiam skausme ir širdies suspaudime šaukė dangui atsiverti ir debesims išlyti Teisingąjį; žemei liepė prasižioti ir išduoti Išganytoją.

Ir štai, tik po ilgų amžių, po daugelio šimtmečių, laiko pilnybėje, atvyksta žmonijai Atpirkėjas ir Išvaduotojas, gimsta pasaulio Išgelbėtojas. Nakties glūdumoje, išsipildo Dievo duotasis pažadėjimas. Pasipila skaisi šviesa ir angelams švelniai ir linksmi giedant žengia į vargūnų žmonių pasaulį pats Antrasis Švč. Trejybės Asmuo, Jėzus Kristus. Dievas įsikūnija ir tampa tikru Žmogumi. Gimsta Kristus — gimsta seniai lauktasis Mesijas!

Taip, gimė Kristus — Dievo Savo duota Žodį išpildė. Bet nuo Dievo prižadėjimo iki Kristaus užgimimo praėjo apie keturi tūkstančiai metų, praėjo ilgi šimtmečiai. Todėl su prantamai gali kilti mintis, kodėl Dievas taip ilgai laukė, kodėl taip ilgai atidėliojo Atpirkėjo atsiuntimą?

Į šitokį paklausimą atsakyti, turime prisiminti; jog kadangi Dievo keliai tai ne mūsų keliai, ir Jo mintys ne mūsų mintys, todėl be Apreiškimo negalime pilnai išsenti nei Dievo darbų nei Jo tikslų suprasti. Kodėl Kristus gimė keturis tūkstančius metų po pirmosios nuodėmės, o ne kokį tūkstantį metų anksčiau ar vėliau, visad pasiliks išaiškinama vien tuomi, jog tokia buvo Dievo Valia, taip Dievas norėjo.

Tačiau, galima truputį, daugiau šviesos susirasti. Mums kaipo žmonėms nėra uždrausta bandyti įžiūrėti kokia nauda, kokios gerybės plaukia mums iš vieno ar kito Dievo darbų. Taigi ir šiame atvejuje, galime bandyti įžiūrėti, kodėl pritiko, Kristui gimti, ne tuojuo po, pirmosios nuodėmės, bet tik po daugelio šimtmečių. Pagrindiniai ir ištiesai naudosisinėsi šv. Tomo Akviniečio mintimis.

Pirmiausia, žinome, jog Dievas leidęs pirmiesiems tėvams naudotis visomis rojaus gerybėmis, uždraudė jiems valgyti nuo medžio, pažinimo gero ir pikto: (Prad. 2,17). Taipgi žinome, jog pirmieji tėvai neišpildė šios Dievo Valios ir duotą Dievo įsakymą sulaužė. Jie prasižengė, nepaklausė Dievo. Vietoj Dievo, jie pasirinko klausyti šetono. Jie norėjo tapti lygūs Dievui. Dievo įsakymą nudėjo niekais, kad pasidarytų su Juo lygūs. Pirmieji tėvai norėjo iškilti aukštai, aukštai, — net iki paties Dievo! Jie norėjo būti dievais ir žinoti gerą ir pikta. Bet siekdami šių aukštumų, jie suklupo, nusidėjo ir nuriedėjo iš to aukštumo, kuriame lig šiol buvo buvę. Juos šetonas prigavo. Jis juos suviliojo. Pirmieji tėvai paklausė šetono ir pasekė jo pavyzdžiui, jie pasekė tuomi, kuris kadaise su panieka, išdidžiai šovė Dievui Veidan: “Netarnausiu!” Valgė pirmieji tėvai uždraustą vaisių ir tuomi lygiai tą pat Dievui pareiškė: “Netarnausime!”

Nėra nieko bloga trokšti būti panašiu į Dievą, trokšti dieviškos tobulybės, tik tam reikia laikytis Dievo duotų nurodymų ir įsakymų. Vienas Dievas tegali nušviesti neklaidingą kelią, kuris prie Jo veda. Tik vienas Dievas tegali mus prie Savęs nuvesti! Pirmieji gi tėvai norėjo tapti dievais, į Dievą panašūs, be dievo pagalbos. Jie atmetė Jo duotą įsakymą, kuris tikrai būtų nuvedęs juos pas Dievą ir padaręs juos amžinai laimingus. Jie atsižadėjo Dievo klausyti ir pasidavė kitokiai vadovystei. Jie nusidėjo neklusnumu, kuris plaukė iš puikybės!

Išsigydymui iš dvasiškos ligos, išsilaisviniui iš ydos, reikia pildyti priešingos dorybės darbus. Lavinantis dorybėje, silpsta yda. Pavyzdžiui, jei kas linkęs į šiurkštumą, norėdamas išsigydyti turi lavintis švelnume; kitas, sergąs tinginiu, turi gydytis darbštumu; trečias, norėdamas išsilaisvinti iš apsilaidimo turi stvertis uolumo ir tt. Žmogus nusidėjo pasiduodamas puikybei. Puikybė buvo jo neklusnumo šaknis. Todėl žmogaus pagydymui reikėjo taikinti nusižeminimą. Dievas tai labai gerai žinojo.

Žmogus pasikėlė puikybėn ir pateko į nelaisvę, todėl kad būtų galima jį išvaduoti iš tos nelaisvės, buvo reikalinga, jog pats žmogus nusižemintų. Žmogus buvo atsižadėjęs Dievo pagalbos, dabar turėjo jį prašyti. Sergas žmogus turi žinoti, jog serga, nes tik tuomet priims vaistus. Žmogus, kuris įsitikinęs, jog sveikas, jokių būdu vaistų neims. Ne daug būtų padėje, jeigu ir Dievas tuojau būtų žmogų išgelbėjęs. Žmogus vis būtų manęs, jog visgi gal dar būtų ši tą nuveikęs. Nematydamas savo ligos, būtų vaistus paniekinęs ir atmetęs. Dievas visa tai aiškiai matė, todėl išvares pirmuosius tėvus iš rojaus per suviršdu tūkstančių metų žmones paliko vienus savo prigimčiai. Jokio kito įstatymo nedavė, kaip tik širdies balsą. Dievas rengė žmoniją. Tačiau, kuomet žmonės nepakako prigimtyje surašyto įstatymo, Dievas prie Sinojaus kalno teikėsi Mozės lūpomis paskelbti Savo Valią, aiškiai pareikšdamas dešimtį Savo įsakymų. Tačiau, ir to neužteko. Vietoj, kad įsigalėjusi liga sumažėtų, pasidarytų lengvesnė, atslūgtų, ji sustiprėjo ir giliau įsisėdo. Nuodėmės pasigausino, kaip kad pareiškia šv. Pavilas savo laiške romėnams. (Rom. 5,20). Tačiau, ne nuodėmių, pasigausinimų Dievas paskelbė Savo dešimtį įsakymų. Pagal šv. Tomo mokslą. Dievas suteikė dešimtį įsakymų, ne tikslu, kad žmonės juos laužytų ir pildytų nuodėmes, bet jog Dievas pavartojo dešimtį įsakymų kaip priemonę nužeminti žmogų taip jog žmogus matydamas kiek daug ir kaip dažnai nusideda, kreiptųsi prie Dievo, šauktųsi Jo pagalbos, prašytų malonių ir pasigailėjimo.

Tokiu tad būdu, žmogus pažino savo menką ir silpną prigimtį, pamatė jog jėgos ne taip jau labai stebėtinios. Prisipažino žmogus, jog bejėgis, jog ligonis ir reikalingas gydytojo ir vaistų ir dieviškos pagalbos bei vadovystės. Nusilenkė žmogus ir prašė Dievą pasigailėti, prašė atkreipti Savo malonų Veidą į jo skausmus ir suspaudimus. Tada, laiko pilnybėje, Dievas atsiunčia prie rojaus vartų žadėtąjį Išgelbėtoją ir suteikia žmonijai Išganytoją. Tai įvyko Kalėdų naktį. Kalėdų naktį gimė

Jėzus Kristus. Kalėdų naktį atėjo pasaulin seniai ir ilgai lauktasis Mesijas. Kalėdų naktį sugiedojo angeliai ir žmonėms paskelbė linksmą naujieną, jog Betliejaus mieste gimė pasaulio Išganytojas. Žmonės kurie laukė ir rengėsi sutikti šį Išganytoją, išgirde angelų skelbimą bėgo pasveikintų Kūdikelį Jėzų ir visa širdimi džiaugėsi. Džiaugiasi ir šiandien šimtai, tūkstančiai ir milijonai žmonių sulaukę Išganytojo atėjimą. Džiaukimės ir mes. Prisidėkime prie teisiųjų būrio ir džiaukimės sulaukę taip brangų Svečia. Džiaukimės ir nuoširdžiai įvertinkime šią didžiausią iš visų Dievo dovanų. Džiaukimės, jog gerasis Dievulis leido mums gimti po Jo Sūnaus atėimo. Džiaukimės, jog mes turime Jį, kurio žmonija tiek šimtmečių laukė ir kurio daug nesulaukė. Bet už vis labiausiai vengkime ir saugokimės puikybės, kuri taip ilgai sulaukė žmonijai Išganytoja. Dėlei puikybės žmonija turėjo taip ilgai laukti, skursti ir vargti. Puikybė apiplėšė pirmuosius mūsų tėvus ir atitolino juos nuo Dievo. Vien puikybė tetolina ir mus nuo Išganytojo. Vien puikybė neleidžia mums susiartinti su Jėzumi. Taigi, jeigu norime susivienyti su Kūdikeliu Jėzumi iš savo širdžių turime prašalinti puikybę. Eikime ir atsiklaupkime prie Kūdikelio Jėzaus lopšio — eikime, pagerbkime Jį ir paveskime Jam savo širdis ir valią. To Jis ir tenori. To Jis prašo, prie to Jis mus ragina. Tada tikrai linksmos, taip, labai linksmos bus Kalėdos ir Kūdikeliui Jėzui ir mums! Tik tada pajusime tikrą Kalėdų džiaugsmą.

Kl. St. Vaičaitis, M.I.C.

Kalėdų Dovanos Našlaičiams

TAI buvo Kūčių vakaras.

“Eikite gultų! Labanakt!”

Jonukas ir Marytė, liūdnai apsiašaroje, nukiūtino į miegąmąjį kambarį.

Nuo darbo ir kitų rūpesčių tėvas tą vakarą buvo labai nuvargęs. Kadangi vaikai nedavė ramybės visokiais klausimais ir prašymais Kalėdų dovanų, apie kurias nusibodo jam klausyti ir į klausimus atsakinėti, jis nuvarė juodu gultų aštuntą valandą, vietoje devynių.

“Dabar, tokia brangenybė”, kalbėjo tėvas sau, “kad sunku ir apsaakyti. Išlaidų devynios galybės, o juodu dar ko užsimanė: dovanų! Ne be tie jau laikai. Pirmiau viskas buvo geriau, o prie to dar šventosios atminties mano pačiulė sugėbėdavo ši bei tą sutauptyti; nūngi, vaikų ir tarnaitės užlaikymas visa apsunkina, prie to dar bedarbė slėgia. Nė patį jau nebežinau, ką bepradėti ir ko griebtis”.

Tačiau, Jonukas ir Marytė nemiegojo. Juodu, gulėdami lovoje, verkšlėno, kad tėtušis negerai pasielgė su jais, nesuteikdamas dovanų ir nuvarydamas taip anksti gultų. Taip nebuvo prie gerosios motulės. Kuomet ji gyveno, ir eglaitė rasdavosi ir įvairių dovanų būdavo. Gi dabar visai nieko.

“Kas gi atsitiko su tėtušiu, kad jis taip persimainė, ir paliko toks negeras”, vaikai klausinėjo kits kito.

Aštuntą, devintą ir dešimtą išmušė laikrodžiai. Juodu buvo dar neužmigę. Visokios mintys nedavė ramybės, ir abu nerimavo...

“Marytė, ar tu dar nemiegi?”

“Ne, Jonuk,” atsiliepė saldus mergaitės balsas. “Stengiuos, tačiau negaliu užmigti; mano akys nesimerkia. Be galo liūdna, kad tėtušis pasakė, jog šv. Mikalojaus nebėra. Visgi, aš žinau, kad jis yra, ir tėtušis negali to užginčyti, nes pirmiau, kai brangioji motulė dar gyveno, kas metais jis atsilankydavo ir atnešdavo dovanų maišą”.

Pasakius tuos žodžius, ji tutilo. Reikia suprasti, kad juodu gailėjosi numylėtos savo mamytės.

“Tačiau, Jonuk, klausyk!” po-valandėlės vėl prabilo sesytė. “Man rodosi, kad geroji

motulė visuomet meldavosi, sakydama, jei kas gerai meldžiasi, tai Dievas visada išklauso. Be abejonės, ji prašydavo Dievo, kad Jis atsiųstų šv. Mikalojų su maišu įvairių dovanų, kurias gaudavome kas metais”.

“Taigi, reikėtų ir mudviem pasimelsti ir paprašyti Dievo, kad atsiųstų šv. Mikalojų su gausiomis dovanomis”, tarė Jonukas.

“Aš irgi taip pat manau”, atsakė Marytė.

Abu vaikai tuojau numetė antklodę, atsiklaupė ir dievobaimingai sudėjo ranketas.

“Tatai, Jonuk”, pradėjo Marytė, “dabar turime tvirtai tikėti, jog gausime dovanų, kokių prašysime. Pirmiausia aš prašysiu, o tu tylėk ir lauk kol pasakysiu Amen. Kada aš pabaigsiu, tai tu tada prašysi, ko nori”.

“Gerai! Taigi, pradėk!”

“Brangusis Jėzau!” pasiliejo mergaitės malda. “Žvilgterėk ant mudviejų ir suteik Savo malonę. Palaimink mūsų tėtušį, kad jis įtikėtų, jog tikrai yra šv. Mikalojus; taip pat tėtušis tenesirūstina ant manęs ir broliuko. Nuo savęs aš prašau, kad šv. Mikalojus atneštų man lėlę, virdulį ir puodžiuokų. Aš tvirtai tikiu, kad mano prašymas bus išklaustas. Amen. Dabargi tu, Jonuk, melskis ir prašyk!”

“Mielasis Jėzau!” prabilo Jonukas. “Aš būsiu geras vaikas; dėl to aš prašau Tavo — atsiųsk šią naktį šv. Mikalojų, kad jis atneštų įvairių dovanų maišą. Aš noriu turėti uogučių, saldainių, knygų ir daug kitą ką. Amen”.

Pabaigę savo maldas, abu nusidžiaugė, tikėdami, jog rytmetį tikrai gaus dovanų, palindo po antklode ir netrukus užmigo.

* * *

Tėvas, skaitydamas laikraštį, buvo bepradėjęs snausti. Laikrodžio skardus valandų mušimas išbudino jį. Pašokęs, atsiminė apie rūstų su vaikučiais pasielgimą, ir jų pagailo jam. Tačiau, ką padaryti, juk juodu jau miega. Dėl to, nereikia budinti. Bet gi noras pamatyti — miega ar ne — traukte jį traukė, o sąžinė pradėjo jam išmėtinėti netikusį pasielgimą. Juk jis yra tėvas, ir tai našlaičių tėvas.

Noras pamatyti juodu nugalėjo jį ir ty-
lomis, ant pirštų galų, jis prisiartinio prie
jų miegkambario ir pamazų pravėrė duris.
Tuo laiku vaikučiai meldėsi. Tai pamatęs,
tėvas labai susigraudino, ir kada išgirdo
Marytės žodžius: "Palaimink mūsų tėtušį",
dvi gailios ašaros nuriedėjo per jo skruostus.
O Jonuko pasižadėjimas: "Būsiu geras vai-
kas", jį pralinksmino, ir jis visai persimainė.

"Nuostabu, kad visai pamiršau, kaip ma-
žas būdamas aš pats laukiau tųjų brangių
Kalėdų švenčių. Būtinai turiu atitaisyti sa-
vo klaidą ir išklausti vaikučių prašymo".

Uždaręs duris, jis nūmetė šliures ir nak-
tinį apsiaustą; užsimetė švarką ir išėjo mies-
tan nupirkti ir parnešti vaikams tą viską,
ko abu prašė Jėzaus, kad šv. Mikalojus at-
neštų.

Už pusvalandžio, jis sugrižo namon links-
mas, linksmesnis ir laimingesnis kaip kitais
kartais. Jis pats džiaugėsi, kad atsikėlę vai-
kučiai ras atneštas Kalėdų dovanas, kurių
troško gauti ir maldavo.

"Dabar, aš jaučiuos laimingas"! jis tarė
sau, dėdamas dovanas prie vaikučių mieg-
kambario. "Ir pasižadu kas met panašiai
daryti. Šv. Mikalojus tesilanko pas mus kiek-
vieną Kalėdų naktį".

* * *

Pradėjo švisti. Kuomet dienos viešpatys nu-
galėjo tamsybių šmėklą ir žvaigždės viena
po kitos nyko, tai keturios mėlynos akutės
plačiai atsidarė ir pirmiausiai pažvelgė į
miegkambario duris pamatyti, ar meilingas
Jėzus išklaušė juodviečių prašymo ir ar
atsiuntė šv. Mikalojų... Žiūri, ir negali at-
sistebėti. Dovanos, kurių prašė ir maldavo,
buvo paliktos prie miegkambario durų. Pa-
šoko iš lovos, ir iš džiaugsmo net apsiverkė.

Paskui pradėjo šaukti tėvą:

"Skubink, tėtuši, ir žiūrėk, kokias dova-
nas šv. Mikalojus atnešė šią naktį; žiūrėk,
viską turime, ko tik meldėme..."

"Dabar, brangusis tėveli", tarė Marytė
džiaugdamosi, "dabar jau tikėsi, jog yra
šv. Mikalojus; aš tai žinojau".

Gi Jonukas, pašokęs ant tėvo kelių, ap-
kabino jo kaklą ir pasakė viską, kaip juo-
du prisiminė brangiųjų motulę, kuri visuo-
met meldavosi, ir Gerasai Dievulis danguje
visada išklausedavęs jos maldos.

"Aš turiu pripažinti", pritarė tėvas, "kad
Visagalis Dievas išklaušė juodviečių maldos,
ir suteikė tas visas dovanas, kurių prašėte
ir maldavote. Dėl to, visada būkite geri, ir
neliaukite garbinti Dievą, Kurs yra malo-
ningas Savo tvariniams. Tuo būdu, kai iš-
augsite, Gerasai Dievas mylės ir palaimins
jūsų gyvenimo dienas, teikdamas gausių ma-
lonių ir palaimų..."

Kun. A. T. (Samata)

Kinai Ir Tikėjimas

Kinai kasdieniuose reikaluose daug kno
skiriasi nuo mūs. Mes arbatą geriamo šiltą
ir saldytą, kinai ją geria šaltą ir nesaldytą.
Vyną mes geriamo šaltą, o kinai šildytą.
Mes daktarui mokame už gydymą, o kinas
moka kol sveikas; kinas daktaras nuo savo
sergančio paciento mokesčio negauna.

Mums išrodo, kad savo papročiais kinai
yra keisti, o kinams mes išrodome keisti.

Keistumų ir skirtumų tarp baltųjų žmo-
nių ir kinų yra ne vien medžiaginiuose rei-
kaluose. Jų yra ir dvasiškuose.

Kinas yra šaltakraujas. Kinas nesikarš-
čiuoja, neužsidega. Japonams veržiantis į
Kiniją, kinai neužsidegė. Jie ginasi, bet gai-
vališko visų kinų tautos užsidegimo nėra.

Toks pat kinas yra ir religijos reikaluose.
Masinio atsivertimo Kinijoje nėra. Iš istori-
jos žinome, kad Europoj visose tautose krikš-
čionybės įvedimas buvo masinis. Karaliai,
kunigaikščiai, bajorai, priėmę krikščionybę,
apkrikštijo ir paprastuosius žmones. Kai at-
sirado klaidatikystės, tai ir jos panašiai pli-
to. Vokietijoje, Anglijoje, Olandijoje, Skandina-
vijoje ir kitur protestantizmas buvo iš vir-
šaus masiniu būdu įvestas.

Nieko panašaus nesidarė Kinijoje. Europoj
krikščionybei tautos tapo laimėtos taip sa-
kant pasigaunant tinklo, o Kinijoje prisėina
tenkintis meškere. Kinijoje misijonieriai kri-
kščionybei laimi kasmet tūkstančius, bet
kiekvienas jų esti laimėjamas asmeniškai.

Toliau pažymėtina kino ypatybė yra ta,
kad labai mažai kas iš jų ieško tiesos. Re-
tas kuris susirūpina buities klausimu. Jie
nekvaršina sau galvos dėl gyvenimo anapus
grabo.

Kinai nėra prisirišę prie savo dievų. Kuo-
met Kinijoje atsirado komunistiniai agitato-

riai, kuomet jie, kaip ir visur, ėmė niekinti kinų senoviškąją tikybą, tai kinai nepasipiktino. Kuomet komunistai pradėjo versti ir daužyti dievų stovyklas arba versti jas į upes, ežerus ir pelkes, tai niekas dėl to nesijaudino, nekilo rimtų protestų. Vidutiniškas kinas šaltai atsineša į religijos klausimus.

Šiaip jau senoviškų ceremonijų, tai visi kinai laikosi. Visos šventės švenčiamos senovišku būdu. Kam nors iš šeimynos mirus, religinės ceremonijos nepraleidžiamos. Rūkoma kodyla, deginama popieriniai namai, tarnai, indai nes tikima, kad tie daiktai tuo būdu pasiunčiama mirusiam į aną pasaulį. Jei Kinijos biznieriūs leidžiasi kelionėn, tai jis neišvažiuos nepagarbines turtų dievo.

Kinai, tad, apskritai imant, religija visai mažai tesirūpina, bet tėvų ir prabočių apeigas atlieka.

Taip dalykams esant, misijonieriai Kinijoje turi ieškoti savotiškų būdų, kad patraukti kinus prie tikrosios šviesos ir tiesos.

Vienas svarbiausių dalykų, ką kinai įvertina, yra tai labdarybė ir pagalba reikale. Gero velijimas ir gero darymas yra susijęs tik su krikščionybės atsiradimu. Kada kinas nelaimėj, bėdoj ar reikale gauna misijonierių paramą, tai jis pamato, koks tai didis skirtumas tarp krikščionių ir pagonų. Nors kinas virsta krikščioniu medžiaginiais sumetimais, bet ilgainiui jis tampa tikru, ištikimu ir ištvermingu krikščioniu.

Antras būdas ddinti Kinijoje krikščionių skaičių yra taip per atsivertėlių pastangas. Atsivertėlis patraukia prie krikščionybės savo šeimyną, draugus, pažįstamus, kaimynus.

Toliau išmėgintas ir sėkmingas misijonieriaavimo būdas yra per mokyklas. Misijonėse mokyklose mokomieji vaikai patys persiima krikščionyste, o per vaikus gaunami ir tėvai.

Tokių tai priežasčių dėlei Kinijos sukrikščionijimas taip lėtai teina.

Ką Kartais Padaro Drąsa.

Kuomet Al Smith buvo New Yorko gubernatoriumi, tai garsusis Sing Sing kalėjimas buvo be perdėtinio. Kalėjimą tvarkyti ne bet kas gali. O tada buvo įvykusios kalinių riaušės ir reikėjo tikrai karingo vyro, kad minėtame kalėjime įvesti tvarką ir discipliną.

Gubernatorius į tą vietą nužiūrėjo Lewis E. Lawes. Todėl jį pasikvietė ir pareiškė propoziciją. Lawes žinojo, kas darėsi Sing Sing kalėjime. Taipgi žinojo, kad tai politiškasis "džiabas" ir pasikeitus vyriausybei, jis gali netekti vietos. Lawes tada buvo dar jaunas vyras ir norėjo išsidirbti pastovią poziciją.

Gub. Al Smith, matydamas, kad Lawes svyruoja, tarė: "Aš nesistebiu, kad bijai siūlomos pozicijos. Tai sunki pozicija. Tikrai tikrai tvirtas vyras tą vietą tegali užimti ir joje užsilikti".

Lawes susigundė mintimi ir pamane, kad reikėtų išbandyti vietą, kur reikia tvirto vyro. Propoziciją priėmė ir išvažiavo į Sing Sing.

Lawes ir šandie toje vietoje tebėra ir pagarsėjo kaipo žymiausias kalėjimo užvaizda visame pasaulyje.

Ne visi galime būti pakviesti užimti aukštas vietas. Bet visiems pasitaiko progų kokius nors visuomeniškus darbus atlikti. Daugelis elgiasi taip, kaip minėtas Lawes ir iki tam tikro laipsnio pasižymi. Bet daugelis išsisukinėja, atsisakinėja ir pasilieka nuošaliai. Jeigu bandytų, tai gal išsiauklėtų į tikrai naudingus visuomenei darbuotojus.

Mūsų lietuvių katalikiškoje visuomenėje reikia visokių, įvairių darbuotojų. Reikia darbuotojų parapijoms, reikia jų draugijoms, reikia vienuolynų rėmėjams, reikia labdarinams, reikia katalikiškos spaudos platintojų ir t.t. Bet kuomet pradėdame kalbinti vyrus ir moteris į tuos darbus stoti, tai pasirodo tikras vargas — mažai kas tenori ir bandyti.

Atsimindami minėtą Laweso pavyzdį, būkime drąsesni stoti į visuomeniškus darbus.

Istorija Kartojasi

Yra sakoma, kad istorija kartojasi. Yra nurodinėjama, kad priespaudos metus seka laisvės metai; kad geruosius laikus seka depresijos. Paskui vėl laisvės metus seka priespauda, o depresijas seka geri metai.

Tą turėdami galvoje, atsiminkime įvyki, kurį minime šiomis dienomis, atsiminkime Kristaus gimimą.

Mums skelbiama, kad "anomis dienomis atsitiko, kad išėjo ciesausias Augusto palie-

pimas surašyti visą pasaulį.. Ir visi ėjo įsirašydinti, kiekvienas į savo miestą. Tai ir Juozapas, kadangi jis buvo iš Dovidio namų ir ėminės, ėjo iš Galilėjos, iš Nazareto miesto, į Judieją į Dovidio miestą, kurs vadinamas Betliejus, kad įsirašydintų drange su pažadėta sau moterimi Marija, kuri buvo neščia. Atsitiko, kad juodviem tenai esant, atėjo jai metas gimdyti; ir ji pagimdė pirmąjį savo sūnų, suvystė jį vystyklais ir paguldė jį prakartėlėje, nes jiems nebuvo vietos užėjoje”.

Atėjo Kristus pas savuosius, bet savieji Jo nepriėmė. Prieš jį užsitarė tų laikų pūkieji rūmai, net užėjoje nebuvo Jam vietos. Apleistas priemiesčio tvartelis ir šaltos ėdžios buvo Jo pirmoji prieglauda.

Kuklus buvo visas Kristus gyvenimas. Pasaulio galiūnai Jo nepripažino. Taip buvo anuo metu. Dabar tame dalyke istorija kartojasi. Ir šiais laikais pasaulio galiūnai atmeta Kristų, be Kristaus bando tvarkyti viešą gyvenimą. Iš viešųjų mokyklų, iš valdiškų įstaigų, finansų, iš pramonės, iš prekybos, iš tarptautinių santykių, iš šeimynų Kristus yra šalinamas. Ir kokios to pasekmės? Vėl kitu atvėju istorija kartojasi. Kaip kitais laikais buvo visokių bėdų, kuomet gyvenimas be Dievo buvo tvarkomas, tai tas pat darosi ir dabar. Nutolimas nuo Dievo yra pasukimas ten, kur skriaudos, persekiojimai, žudymai, šeimynų irimai ir kitokios nedorybės.

Žmonijos išganymas nuo jos dabartinių bėdų yra grįžimas prie Kristaus ir vykinimas Jo paskelbtojo mokslo.

Pavojus Bažnyčiai Seniau Ir Dabar

Senaisiais laikais, kai Mahometo tikėjimas prasiplatinė, tai nuo jo išpažintojų atsirado didelis pavojus visai Europai ir kartu Katalikų Bažnyčiai. Arabai, tapę mahometonais, iš Afrikos persimetė Ispanijon ir veikė ją visą užkariavo. Iš Ispanijos arabai veržėsi į Prancūziją.

Turkai - mahometonai 1453 metais paėmė Konstantinopolį ir pradėjo varytis gilyn į Europą. Balkanai buvo pirma turkų auka.

Tokiam pavojui atsiradus, visos Europos katalikiškosios tautos ėmė daryti bendrą frontą kovai prieš baisius priešus. Popiežius

Kalistas III, kad Europos tautos labiau išjudinti prie pasipriešinimo mahometonams, įsakė kasdien, 12-tai valandai mušant, visoje bažnyčiose skambinti varpais ir šaukti žmones prie maldos, kad Dievas išgelbėtų Europą nuo mahometonų. Už mėnesio laiko po minėto popiežiaus įsakymo dabartinė Jugoslavijoje, prie Bielgrado turkai tapo supliekti.

Kuomet pavojus Europai nuo turkų ir arabų išnyko, tai skambinimas varpais vidudienį nebuvo panaikintas, o tik pakeistas, t. y. vietoj maldos už Europos išgelbėjimą nuo turkų ir arabų, tą valandą pradėta kalbėti “Dievo Angelas”.

O skambinimas varpais rytais ir vakarais ir ta proga poterių kalbėjimas Dievo Motinos garbei jau anksčiau buvo įvestas.

Kaip minėtais anžiais praeityje katalikiškam pasauliui grėsė pavojus nuo turkų, tai taip dabar grėsia pavojus nuo komunistų, nacių ir kitokių Bažnyčios priešų. Kaip anais laikais popiežiai kvietė žmones ir prie maldos ir prie kovos su priešais, tai tą daro ir šiais laikais. Dabartinis popiežius Pijus XI nuolatai tikintiesiems primena apie pavojus katalikams, kviečia juos prie maldos, prie susipratimo, prie katalikiškos akcijos. Kaip anais laikais katalikai išsijudino kovai prieš mahometonizmą, tai šiais laikais katalikai, Šv. Tėvo balsą išgirdę, privalo stiprintis kovai su komunizmu ir nacizmu. Šv. Tėvas Pijus XI savo enciklikoj apie ateistinį komunizmą aiškiai ir įtikinančiai visiems įrodė, kaip reikia saugotis ir nepasiduoti komunizmo įtakai ir kas reikia daryti, kad pagerinti darbininkų būvį čia ant žemės.

Tik susipratę katalikai gali atsilaikyti nuo pavojų, tik susipratę ir veiklūs katalikai gali pasukti gyvenimą į tinkamas vėžes. Todėl visi skaitykime Šv. Tėvo encikliką apie ateistinį komunizmą, gerai ją išstudijuokime, tapkime susipratusiais ir veikliais katalikais.

Enciklika gaunama “Draugo” knygyne, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Kaina 10c.

“Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada pats savęs, tegu kasdien neša savo kryžį ir tegu seka manim.” (Luk. IX, 23.)

Sveikas Jėzau gimusis, Šventas Dievo Kūdikis! Brangią dieną švęsdami Užgimimo Viešpaties, linksminkimės ir džiaukimės, Dievui garbę duodami giedokime!

Šiandien Šventos Kalėdos

METŲ bėgyje Krikščionių pasaulis apvaikščioja dideles ir garbingas šventes. Nėra visgi, meilingesnės Šventės kaip Kalėdos. Ar yra kur nors taip suvargęs namelis, kad negalėtų atjausti bent trumpą valandėlę to džiaugsmo, kurio Kalėdų Šventė yra priežastimi. Vakar gal trobelės sienos skambėjo graudžiais verksmais; vakar tėvelis, motutė, vaikeliai gal žiūrėjo viens į kitą pro ašaras kurios prislėgta širdis spaudė iš akių. Bet šiandien — Šventų Kalėdų dienoje — rodo, kad net ir visa trobelė šypsosi, pasipuošius nors tik keliomis eglėlės šakutėmis, ir viena kita spalvuota lempute; o tie veideliai — gal dar tebjkritę, dar išblyškę, — irgi rodo šią blizga naujų skaistumų, akelės lyg ir užšviestos kažkokia nauja skaisčia šviesa.

Pasaulio galingieji nemažiau pajunta šv. Kalėdų įtakos. Per ištisą metų jie vairuoja didžiausias pramonės, galinga ranka valdydami visus ir viską, kad kuodaugiausiai pasaulinių gėrybių susikrovus. Šiandien — šv. Kalėdų dienoje — rodo ir jis, kiekvienas iš jų, kaip ir būtų, naujai užgimę. Jau ne valdyti, o tik tapti kaip mažutėliai. Jau ne savo galybe gėrėtis, bet su savo vaikelių nekaltomis širdimis džiaugtis. Jau ne imti sau iš pasaulinių gėrybių, bet duoti — ir duoti gausiai iš savo nuosavybės.

Iš tikro, nėra meilingesnės Šventės kaip ta sukelianti žmonių širdysi tiek džiaugsmo, ir ramybės, ir tokius kilnius jausmus.

Kaip dabar tą visą suprasti, tokius apreiškimus įvertinti. Visgi, tokie nepaprastai gražūs dalykai neįvyksta be tinkamos priežasties.

Duoda atsakymą ir pareiškimą Krikščioniškasis pasaulis. Šiandien atsimename Dievo Sūnaus atėjimą ant žemės žmogaus prigimtyje — Jėzaus Kristaus Užgimimą. Bet jeigu šiandien akys vietoj ašarotos yra linksmos, ir jei šiandien galingieji dvasioje tampa vaikeliais, tai tas viskas įvyksta dėl to, kad kartu ir atsimename visas tas naujai užgimusio Jėzaus žmonijai atneštąsias brangias dovanas. Tų malonių nesuskaitomai: Šviesa, Tiesa, Dieviškas Gailestingumas, Meilė, Ramybė, Prisiikėlimas iš numirusių. Nauja Gyvybė, Dangaus Karalystė, ir kas suskaitys visus kitus Dieviškus pasauliui dovanotus Jo turtus.

Kada Kalėdų šventė esti taip prisiminta, nėra ko stebėtis jei kiekvieno žmogaus širdis tampa linksmesnė ir švelnesnė. Bet paderant tokį atsiminimą turėtume panaudoti šią progą taip pat atsižvelgimui giliau bent į vieną iš tų Kristaus dovanų, kad bent ir menkai parodžius tokiu būdu mūsų tų dovanų įvertinimą.

Šiandien kiekvienose šv. Mišiose Dievo Sūnus yra pavadintas „Šviesa“. Pirmose šv. Mišiose meldžiamas, „Dieve, Kuris šiai šventčiausiai nakčiai leidai tikros šviesos spindėjimu nušviesti;“ antrose, kalbame, „Šviesa

sužibės šiandien mums;“ trečiose-gi, „Pradžioje buvo Žodis... ir žodis buvo Dievas... Jame buvo gyvybė, ir ta gyvybė buvo žmonių šviesa“.

Tokiu tai gražiu ir reikšmingu užvardinimu Bažnyčia šiandien pasveikina naujai užgimusį pasaulio Atpirkėją.

Turėtume pažvelgti į tokio užvardinimo reikšmę, — dėlko Kristus pavadintas „Šviesa iš Šviesos.“

Pasiklausus kas yra šviesa, mūsų tikslams užtenka pabrėžti, kad ji yra tas spindėjimas arba iluminacija duodanti žmogaus akims išvysti tuos malonius dalykus apie žmogų esančius. Nors žmogus būtų iš visų pusių apsuptas įvairiausiasiais daiktais, ir nors turėtų sveikiausias akis, jei nebūtų šviesos jis negalėtų pamatyti kokiose aplinkybėse jis stovi. Tai naturalus faktas. Be saulės šviesos nieko negalime pamatyti.

Bet, žmogus yra ne vien kūnas su kūno galimybėmis. Jis ne vien mato ir girdi ir kitaip atjaučia kas pasaulyje randasi, bet jis taip pat pergyvena neišpasakytai daug daugiau kitų įvairiausių ir paslaptinių patyrimų. Jis mato apie savo visokias gamtos grožybes kurios veikia ant jo jausmų; bet jis taip pat ir jaučia savyje degančius troškimus ko nors dar gražesnio, geresnio, kilnesnio. Ką tai reiškia? Jis jaučia savyje paslaptinę jėgą galinčią jį padaryti arba skaisčiu ir doru kaip angelą arba visiškai nedoru kaip šėtoną. Kaip tą suprasti? Jei ką nors blogą padaro, net ir niekam nematant, jis jaučia savyje ir gėdą ir baimą. jai ką nors gerą, tada, tokia linksmų-

bė ir ramybė, kad širdis rodosi pilnai atsi-džiaugti savimi. Ir čia randasi patyrimas aiškiai žmogui duodanti suprasti, kad jis ne vienas, bet kad kiekviename gyvenimo momente kas nors kitas su juimi ir gyvena ir vaikščioja ir nuo kurio jis negali pasislėpti. Ką sakyti apie tokį kasdieninį patyrimą? Pamatome taip pat, kad žmogus iš prigimties bėga nuo vargo ir skausmo; vienok kilniems tikslas jis priims ir didžiausius skausmus save visiškai pasiaukodamas. Dabar, ką tie visi dalykai reiškia? Čia gyvenimo faktai. Bet tie faktai — ir čia tikrai vienas kitas iš nesuskaitomų šios rūšies faktų — yra pilni paslaptos reikšmės; ir jei nebūtų kokio nors šviesa apšviečianti jūjų reikšmę, žmogus pasilikytų beveik visiškai aklas tiems dalykams.

Tiesa, žmogaus prigimtas protas yra jam šviesa apšviečianti šiek tiek gamtos paslaptis. Bet kaip silpnutė ir menka ir aptemusi ta šviesa yra tai turėtų būti aišku iš vien to, kad tikrai labai mažai ji tegali apšviesti ir tą menką dulkelę po kojų mindžiojama; ir dėlto tos dulkelės reikšmė tam prigimtam protui turi pasilikti tikra paslaptis. Kaip mažai dėlto žmogus vien savo proto šviesa tegali apimti iš tų daug gilesnių gyvenimo faktų.

Šiandien — Kalėdų Šventėje — Krikščioniškasis pasaulis sveikina naujai užgimusį Kūdikėlį Jėzų pavadindama Jį „Šviesa iš Šviesos.“ Taip, Jėzus yra pasaulio šviesa. Kaip saulė, kad apšviečia matomą pasaulio gamtą, kaip žmogaus prigimtas protas, kad apšviečia šiek tiek gamtos kaikurias paslaptis, taip ir Kristus apšviečia tuos gyvenimo giliausius patyrimus — tuos dvasinius faktus — kurių

reikšmės be Kristaus ir be Jo Šviesos žmogus negali pamatyti.

Ką reiškia tas neužgesinamas širdies troškimas dėl ko nors kilnesnio kaip, kad randasi matomam pasaulyje? Ką reiškia tos galingos širdies jėgos arba geram arba blogui? Ką reiškia tas gėdos jausmas dėl padaryto blogo — tas pasitenkinimas dėl atlikto gero? Kas žmogų taip arba smerkia arba pagyria? Ką reiškia tas pamylėjimas net ir skausmo, tas savęs pasiaukojimas kilnesniam tikslui? Iš kur tas viskas? Dėlko kiekvienos žmogus turi tą visą patirti? Prie ko jie veda? Iš tikro, kiek čia paslapčių galiausių?

Dievo Sūnus atėjo ant žemės kaip tiktai tam, kam apšviesti šias žmogaus gyvenimo paslaptis, įdant jis galėtų tą savo gyvenimą aiškiau pamatyti, suprasti ir įvertinti. "Šviesa šviečia tamsybėje... Buvo tikroji šviesa kuri apšviečia kiekvieną žmogų ateinantį į šį pasaulį" parašė Šv. Jonas. Taip, ta šviesa yra Jėzus. O kas tą šviesą atmeta jis tik tiek

naudods teiks savo visam gyvenimui kiek jis duoda tiems dalykams — ar tai būtų gyvulys, ar automobilius ar bilę koks nors kitas pasi- linksminimų įrankis — kuriuos jis kasdien vartoja savo žemiškiems tikslams. Ir jis jokių būdu negali daugiau to savo gyvenimo reikšmės įvertinti, kadangi, neturėdamas šviesos jis negali matyti. Be šviesos žmogus tikrai aklas.

Nestebėtina dėlto jei šiandien visas Krikščioniškas pasaulis užmiršta ir savo vargus ir skausmus ir rūpesčius ir užsiėmimus, ir gieda visa širdimi "Garbė Dievui aukštybėse." Davė Dievas šiandien savo vaikeliams čia ant žemės naują šviesą — šviesą amžiną, šviesą apšviečiančią visą žmogų. Ir kada šiandien sveikinamės Šv. Kalėdų Švente, tik norime tokiu būdu išreikšti jog negalima tiesiog atsidžiaugti su ta mums duota — mūsų Dangiškojo Tėvo dovana — "Šviesa iš šviesos."

Prof. Kun. B. Urba.

Dvylika Metų Be Maisto

JAU dvylika metų, kai Teresė Neumanaitė sukėlė mokslo ir religijos pasauliuose sensaciją. Per tuos dvyliką metų šimtai tūkstančių maldininkų aplankė Konnersreuthą, norėdami pamatyti vokiečių kaimo mergelę, kuri per dvylika metų nieko nevalgė kaip tik Šv. Ostiją, kurią kasdien priima. Vis dėlto jos svoris niekuomet nenukrenta žemiau normalaus lygio, 60 kilogramų.

Ši paslaptis prasideda su visiška normalia ir visai nenuostabia kuklios kaimo mergelės istorija. Teresė Neumanaitė gimė 1898 m. balandžio 9 d. Didžiojo Penktadienio naktį. Iš dešimt vaikų ji buvo jauniausia. Jos tėvas kaimo siuvėjas nedidelio ūkio savininkas, kur laiko kelias karves. Ir šiandien jis neturtingas žmogus, kovojąs dėl menko būvio. Jis galėtų būti labai turtingas, tačiau jis atsisako imti dideles sumas pinigų, kuriuos jam siūlyte siūlė filmų bendrovės, reklamos agentūros ir įvairūs leidėjai, trokštą padaryti lengvo kapitalo iš jo dukters nuostabaus gyvenimo.

Mokykloje Teresė buvo negabi. Ji pasižymėjo ypatingą fizine jėga ir iš pat mažens

nepaprastai karštu tikėjimu. Sulaukus 16 metų ji pristojė už ūkio darbininkę ir dirbo sunkų vyro darbą, nes visi bažnytkaimio vyrai buvo pašaukti karinei tarnybai. Ji arė, sėjo, piovė, trėšė gyvulių mėšlu laukus ir nešiojo maišus, sveriančius po du centnerius ir daugiau. Šitame jos gyvenimo perijode ji turėjo didelį apetitą. Net susijaudini, kai išgirsti šitą mergelę, kuri per dvyliką metų nepalytėjo nė gabalėlio maisto, pasakojant savo atsiminimus:

— Seniau vienu prisėdimu suvalgydavau net penkis dumplingus (kukulius).

Tie laikai buvo dar prieš jos nelaimę, kuri įvyko 1918 m. kovo 10 d., kai ji gaisro metu nukrito nuo kopėčių. Ji nekilo iš lovos puseptintų metų, nes buvo nusilaužusi du stuburkaulius. Ji negalėjo nė pasėdėti lovoj. 1919 m. rudenį ji apako. Apkurto kairioji ausis, ir truputį vėliau iš dalies ją suparalyžavo. Todėl neteko ji beveik visiškai jautrumo. 1922 m. gale jau pradėjo trumpėti alsavimas ir dažnai užeidavo smaugimo priepuoliai. 1923 m. pradžioje jos dešinioji koja pradėjo sukstis ir kreivai suaugti.

Ant nugaros atsivėrė didelės žaizdos nuo ilgamečio gulėjimo. Iš tų žaizdų tekėjo kraujas ir vanduo ir baisiai dvokė. Galų gale ji tegalėjo pajudinti tik dešinę ranką. Nors ji kentėjo nežmoniškai kančias, gulėjo beveik ant mirties slenksčio, bet ji visą laiką gyveno karšto tikėjimo džiaugsmuose. Ji jautėsi, jog dvasiniai kalbasi su jos bendravarde, Kūdikėlio Jėzaus Mažute Teresėle. 1923 m. bal. 29 d. Mažutė Teresėlė paskelbiama palaimintąja. Tą dieną Teresėlė Neumanaitė patyrė pirmąjį stebuklą. Ji pajuto akinančią nežmonišką šviesą ir išgirdo švelną balsą, tyliai klausiant:

— Ar nori vėl praregėti, mielas vaikelė?

— Dievo valia yra ir mano valia, — atsakė ji.

Staiga pranyko tamsuma, kuri tiek metų ją buvo apgaubusi. Po keturių metų aklumą sugrįžo regėjimas. Po dviejų metų, t. y. 1925 m. geg. 17 d. pop. Pijus XI kanonizavo jos bendravardę. Tą valandą, kurią kardinolai ir vyskupai buvo susirinkę Romoj, Teresei Neumanaitėi staiga išgijo paralyžius. Kartu dingo ir žaizdos nuo kūno, kuris paliko sveikas ir švarutėlis.

Tų pačių metų spalio mėnesį ji pradėjo atsisakyti nuo valgio, bet gerti kol kas dar gėrė. 1926 m. per Kalėdas neteko noro ir gerti. Nuo tada lig šiai dienai ji maitinosi tik Šv. Ostija. Tų pačių metų gavėnį pasirodė pirmoji stigmata (žymės, panašios į Kristaus žaizdas). Nuo to laiko, per dvyliką metų, ji kas savaitę kentėjo Mūsų Viešpaties prikryžiavimą.

Mokslininkai tyrinėtojai, kurie susidomėjo ištirti Teresės Neumanaitės penktadienio kančias, priėjo trijų tvirtų neužginčijamų išvadų: 1. negalima išaiškinti šitą apraišką gamtiškai; 2. Teresė yra tikrai sąžininga; 3. Teresė be galo daug kenčia.

1926 m. Didįjį Penktadienį žaizdos pirmiausiai pasirodė ant rankų ir kojų. Ir nuo penktadienio kovo 25 d. atsivėrė žaizdos galvoj, panašios į erškėčių vainiko žaizdas. Kiekvieną penktadienį atsiveria visos žaizdos, iš kurių teka kraujas, o po kančios vėl užgyja ir palieka tik žymės. Būna nuo 10 iki 20 minučių tarpai, kada ji nebūna užimta kančios pergyvenimu. Per šias pertraukas ji atpasakoja, kas įvyko. Jos atpa-

sakojimais panėsi į kūdikio, kuris mato ir girdi, bet negali protauti.

Išskyrus Jėzaus Asmerį, kuris visiškai regėjimuose vyrauja jos protą, ji vardais kitų kančios dalyvių nepažįsta. Kai mini Petrą, nevadina jį Petru, bet “žmogus, kuris nukerta ausį”. Šv. Joną vadina “jaunuoliu”. Pilotas — “su plika galva ir be barzdos”. Kajipas — “juokingas žmogus, su ilga balta barzda”. Erodas — tai “raudonasis”. Jai patinka Pilotas, kad jis švečiai elgiasi su Jėzumi, o Judas, kad pabučiuoja savo Mokytoją. Ji nieko nenusivokia apie išdavimą, kurį tas pabučiavimas reiškė. Tas visai neįeina į jos matymus. Bet Petru jautė ir didelę neapykantą, kad jis padaro kruviną darbą: nukerta Malkaus ausį. Ji nežino, kas toliaus seks. Visą laiką tiki, jog paskutinį momentą Kristų paleis. Kai pamato minią ir kryžiaus nešėjus aplėidžiant miestą, ji susunka:

— Bėk greitai pas Išgelbėtojo Motiną ir pasakyk jai, kad ji paleido.

Net kryžiavimo vietoje ji raminaisi žodžiais:

— Jie tik priverčia Ji, kad užneštų į kalną rąstą.

Ji matyme regi, kad Kristus neša tik tris medžio gabalus, kuriuos, kai pasieks Golgotą, sukals kryžiumi. Kada Viešpats po nuplakimo bando pasiekti savo rūbą, vienas žiūrovas jo rūbą nuspiria koja toliau. Šitą matymą taip pat matydavo ir Katarina Emmerich. Vyro, spyrusio rūbą su koja, veiksmas smarkiai užpykino Teresę. Ji suriko:

— Pasakykite tam valkakai, kad neliesty rūbų! Aš norėčiau jam suduoti per veidą!

Pagaliau ji atsikreipia į latrą iš kairės pusės ir apibara ir jį:

— Nerėkauk taip garsiai, stovėdamas aki-vaizdoje Viešpaties.

Kol Teresė taip karštai gina jos kenčiantį Išgelbėtoją, ji tuo pačiu metu taip pat patiria ir jo kančią. Iš jos akių pradeda tekėti plona srovelė kraujo, o po valandos kraujas per jos išbalusį veidą jau bėga čiuurkšlėmis.

Kada kariai uždeda erškėčių vainiką ant Kristaus galvos, jos pačios galvoje atsiveria aštuonios žaizdos. Ji bando škausmingai

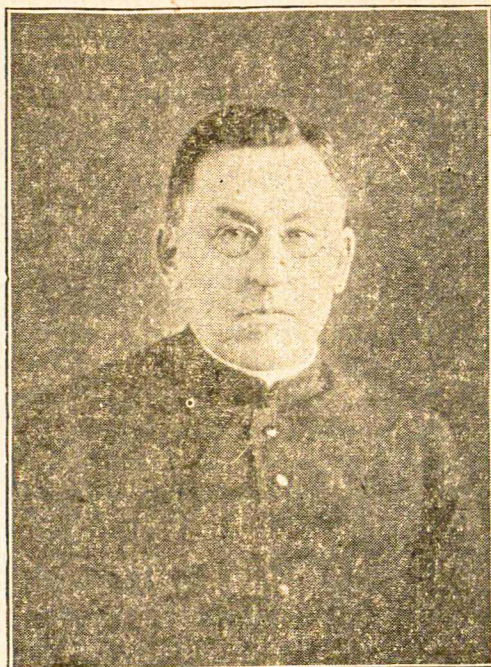
Šventos Atminties Arkiv. Jurgis Matulevičius, M.I.C. ir a. a. kun. Feliksas Kudirka, M.I.C., ir kun. Julius Kazakas, M.I.C., pirmieji Amerikoje Marijonų Vienuo-
lijos įkūrėjai. Kun. A. J. Andriušis, M.I.C., pirmas kandidatas, joje įstojo.

ištraukti iš galvos dyglius. Jos kūnas nenatūraliai sustyra kai artėja prie kryžiaus, ir akys žiūri įbestos aukštyn.

Kitą rytą Teresė Neumanaitė neatsimena nieko. Dingę ir žaizdos, drauge ir stigmatai. Ji atsikelia ir vaikščioja po kambarį. Vėliau net eina pasivaikščioti per bažnytkaimį.

Kiekvieną penktadienį netenka dešimt svarų svorio dėl gausaus nutekėjimo kraujo ir prakaito, tačiau iki kito penktadienio vėl atgauna normalų svorį. Ji nieko nevalgo, nieko negeria, gyvena tik valies galia.

“Šaltinis”

A. a. kun. Vincentas Kulikauskas, M.I.C.,
vienas iš pirmųjų Marijonų, uolusis darbuotojas.

Kun. Julius Kazakas, M.I.C.

Metus Skaičiuojame Nuo Kristaus Gimimo

Apie įvairius įvykius kalbėdami sakome, kad tas ir tas įvyko prieš Didįjį Karą; tas ir tas įvyko prieš Amerikos atradimą; tas ir tas įvyko prieš depresiją; tas ir tas dėjosi Vytauto Didžiojo viešpatavimo laikais ir t.t. ir t.t. Menkesniuosis įvykius rišame su didesniaisiais. Bet nebuvo pasaulij di-

desnio įvykio už Kristaus gimimą. Todėl metus pradėjome skaičiuoti nuo Kristaus gimimo, nuo to didžiausiojo pasaulyje įvykio.

Dabar gyvename 1938 metus. Reikia tiek metų praėjo nuo Kristaus gimimo.

Pasaulio istorija dalinasi į du didžiuliu periodu — į tai, kas dėjosi prieš Kristų ir į tai, kas dėjosi po Kristaus. Tas, kas dėjosi prieš Kristų, priklauso prie senosios gadyinės; tas, kas dėjosi po Kristaus, priskaitoma prie naujosios gadyinės. Kristus, šin pašaulin atėjęs, pradėjo naują gadynę.

Šiais laikais mes daug girdime apie vadus. Girdime, kad italų vadas yra Mussolini, kad vokiečių vadas yra Hitleris, kad rusų vadas yra Stalinas, kad ispanų vadas yra Franco ir t.t. Vado idėja dabar labiau populerinama, negu bet kada pirmiau.

Be vadų tautos gerai gyvuoti negali. Kinų tauta yra didžiausia pasaulyje. Bet neturėjo juos vienijančių vadų ir dabar štai yra auka mažos tautos. Bet tik geras vadas, vadas, vedantis savo tautą vien takais dorybės, tegali tapti savo tautos gelbėtojais ir jos didvyriais. Nei Stalinas, nei Hitleris tokiais tapti negali, jie yra toli nukrypę nuo kelio, kurį nušvietė Didysis Žmonijos Vadas — Kristus.

Vėl žmonijos ilgoj istorijoj daug buvo perversmų. Ypač daug perversmų įvyko po Kristaus, kada prasidėjo naujų žemių atradimai, kada pradėta susekti dangiškiųjų erdvių slapybės, kada pradėta daryti išradimai vieni po kitam, bet nieko tokio neįvyko, kas bent ištolo galėtų nustelbti didžiausįjį įvykį — Kristaus gimimą.

Todėl metai buvo ir yra skaičiuojami nuo Kristaus gimimo ir taip bus iki pasaulio pabaigos.

Kaip Išlaikyti Gražumą

Kiekvienas nori išrodyti jaunu ir gražiu.

Tame geidime nėra nieko nei blogo, nei peiktino. Juk Šv. Raštas skelbia: "Tu esi visa graži, o Marija". Atsiminkime vėl Panelės Švč. litaniją, kur Dangaus Karalienės grožis apgiedamas.

Taigi grožis ne tik nėra peiktinas, o yra siektinas. Tik klausimas, kaip grožio siekti ir kaip jis pasiekiamas.

Čia tai Bažnyčia ir pasaulis skiriasi.

Pasaulio žmonės grožio jaunatvės ieško kosmetikuose, tepylose. Tiems dalykams pasaulio žmonės kasmet išleidžia milijonus dolerių. Tas ir parodo, kaip pasaulio žmonės nori būti gražūs ir atrodytų jauni, sveiki ir kaip to siekia.

Toliau reikia atsiminti, kad pasaulio žmonės, norėdami būti gražūs ir išrodyti jaunais, bijo senatvės ir dreba mirtį prisiminę.

Religingi žmonės kitaip grožį supranta, kitaip jo siekia. Religingi žmonės nebijo pasenti ir nedreba mirtį atsiminė.

Relingingas žmogus grožį riša su jaunyste, dora, sveikata, sąžinės ramybe.

Grožis ir jaunystė ne nuo amžiaus prieguli. Vienas yra jaunas ir gražus sulaukęs 60 metų amžiaus, o kitas yra senas ir ne gražus sulaukęs 16 metų amžiaus.

Žmogaus grožis ir jaunumas prieguli nuo jo dvasios stovio.

Žmogus yra jaunas, kuomet jis džiaugiasi gyvenimu, kuomet jis myli gyvenimą, kuomet jam rūpi darbai, nauji sumanymai, planai, kuomet jis yra optimistiškas ir gatas kariauti su kliūtimis, kuomet jį gaivina idealai.

Iš kitos pusės, jei žmogus jaučia, kad jo jėgos jau išseka, kad jis greit pavargsta, kad darbas jį sunkina, kad pareigos erzina; jei jis jaučiasi apsvylusiu, pesimistu; jei jis netenka noro nešti gyvenimo našta, tai jei jis būtų ir pačioj jaunystėj, jis vis vien bus atgyvenęs savo dienas, jo žvaigždė bus nusileidus, jo viltis bus užgesus.

Religingi žmonės, veikėjai, darbuotojai, kuriems rūpi vykinimas Dievo karalystės čia ant žemės, semia sau stiprybės Dievo žodyje, šv. sakramentuose, geruose darbuose. Jiems nereikia pasauliškų priemonių atsi-jauninti. Juos jaunina jų aukštas idealas. Nežiūrint į apsvylimus, į nepasisekimus, jie nepraranda vilties ir drąsiai stoja kovon su kliūtimis.

Tie, kurie praranda tikėjimą, netenka idealo. Gyvenimas jiems netenka prasmės, netenka patraukimo, netenka žavumo. Tokis tai greit sensta.

Tikinčiam žmogui dangus yra amžinoji šviesa, amžinoji jaunystė; Dievas amžinoji meilė.

Tai va, kur randasi šaltinis tikrojo grožio ir tikrosios jaunystės

— ≡ — Paklausimams Atsakymai ≡ —

Ar popiežius gali suteikti ordenus protestantams?

Kadangi popiežiški ordenai paprastai yra suteikiami už pasižymėjusį nusipelnymą tikybai ar Bažnyčiai, jie duoda suprasti, jog gaunantis tokį ordeną yra ištikimas Bažnyčios vaikelis. Tačiau, kadangi kai kurie popiežiški atžymėjimai yra suteikiami asmenims pripažinti jų nuopelnus visuomenei kaip tokiai, arba jų pasidarbavimą mokslų, literatūros ar meno pažangai. Taigi, neatrodo, jog būtų kliūčių popiežiui šitokiais pagerimais ir nekatalikus apdovanoti. Jeigu gi kada praetyje yra įvykę, jog popiežius būtų taip atžymėjęs kurį nekataliką, negali toliau būti abejojimo, ar popiežius galėtų taip padaryti.

Kodėl moterys bažnyčioje turi būti uždengtomis galvomis?

Tėra vienas atsakymas: nes Bažnyčia, pasekdama Apaštalo Povilo mokyma, taip yra nustatiusi ir sutvarkiusi. Šv. Povilas aiškiais žodžiais išdėsto kodėl moterys turi apsigauti. Aiškesniam šio nustatymo supratimui patarčiau perskaityti paties šv. Povilo žodžius, kuriuos rasite jo pirmame laiške Korintiečiams, vienuoliktame perskyrime nuo trečios iki septynioliktos eilutės. Čia patiekiu tik keletą iš šios vietos ištraukų: "...kiekviena moteriškė, kuri meldžiasi... neapdengta galva, daro negarbę savo galvai; nes tai vis tiek, lyg kad būtų nuskusta. Jei moteriškė neapsigaučia, tenusikerpa plaukus. Bet jei moteriškei biauru apsikirpti ar nusiskusti, tegul apgaubia galvą" (XI, 5-7).

"...pati prigimtis ar nemoko jūsų, kad jei vyras želdina ilgus plaukus, tai yra jam negarbė; bet jei moteriškė želdina ilgus plaukus, tai yra jai garbė; nes plaukai yra jai duoti gaubtės vietoje. O jei kam rodosi, jog jis galėtų ginčytis, tas težinai, kad mes tokio papročio neturime, taip pat Dievo Bažnyčia" (XI, 14-17).

Kokią reikšmę turi motinų įvesdinimo apeiga?

Šios gražios apeigos mintis yra labai kilni. Ji nėra vien išorinė apeiga, bet turi tikrai gražią reikšmę, kurią gal ne visi žino.

Katalikų Bažnyčia, kaip geroji Motinė, turi ypatingą palaiminimą kiekvienam svarbiam gyvenimo įvykiui. Kai į šią žemę ateina naujas gyventojas, kai užgima kūdikis, Bažnyčios pirmas rūpestis yra Krikšto sakramentu apvalyti jį nuo gimtosios nuodėmės ir per Krikštą priimti jį į Dievo vaikelių skaičių. Aprūpinus vaikelį, Bažnyčia nepamiršta motinos, bet kreipiasi į ją ir ragina ją nueiti į Dievo namus ir su džiaugsmu padėkoti Viešpačiui už laimingą kūdikio pagindymą.

Marijos dieviškoji Motinystė yra pakeitus mestą ant Ievos prakeikimą į palaiminimą. Per motinų įvesdinimą, Bažnyčia meldžiasi, jog per Švenčiausios Panelės Marijos nuopelnus ir užtarymą, kūdikis ir motina po šio gyvenimo vargų būtų priimti į amžinos laimės džiaugsmus.

Kokiomis sąlygomis ir koku būdu gali paprasti pasaulininkai liesti ir į rankas imti šventuosius indus?

Šventųjų indų — kieliko, patenos, ciborijos, piksos ir monstrancijos arba ostensorijos lūnos — jeigu juose yra Švenčiausias Sakramentas, niekas kaip tik kunigas ar dijakonas gali liesti, nebent būtų svarbus reikalas, kaip tai apgynimas Švč. Sakramento nuo išniekinimo ar sunaikinimo. Pavyzdžiui, persekiojimo ar gaisro metu jeigu nebūtų kunigo ar dijakono, bet kas, galėtų paimti į rankas indą, kuriame būtų Švč. Sakramentas.

Jeigu kuris šventųjų indų būtų tuščias ir išplautas, jį imti į rankas gali klierikai turintieji mažesnius šventimus, zakristijonai, kurie prižiūri šventuosius indus ir kiti, gavę vyskupo leidimą taisyti ar nušveisti šventuosius indus.

Visi kiti, kuriems prisieity imti į rankas ar nešti tuščius šventuosius indus, turi var-

toti audeklą, kad jų ranka tiesioginiai indo nepaliestų.

Vienas katalikas yra bandęs vesti keletą moterų. Žinoma, tikrenybėje, moterystės sakramentas surišo jį tik su pirmąja. Ji numirė. Kurią dabar iš eilės turėtų jis vesti? Jis nori daryti tai, kas yra gera Dievo akyse.

Kas link moterystės ryšio, mirtis jį nuo jo išlaisvino. Tos kitos bandytos moterystės, jo visai nevaržo. Visgi, dėlėi savigarbos ar net dėlėi teisingumo, galėtų atsitikti, jog priderėtų jam vesti vieną iš anų moterų. Pavyzdžiui, moteris, kuri nežinojo, jog jis vedė tokį dvilypį gyvenimą turėtų būti jo pirmiausia apsvarstoma, nes iš suvedžiojimų kartais plaukia didelės skriaudos.

Vieną pirmą mėnesio penktadienį mūsų klebonas sirgo, ir todėl negalėjau tą dieną priimti Komunią. Ar tai pertraukia devynių pirmų penktadienių eilę?

Gaila, bet taip yra. Reikia iš naujo pradėti.

Mūsų Viešpats pareikšdamas Savo prižadėjimą pastatė sąlygą, kurią būtinai reikia išpildyti norint apturėti Jo pažadėjimo išpildymą, būtent: reikia priimti Komunią per pirmus devynių paeilui mėnesių penktadienius. Taigi, jeigu viena šių Komunių praleidžiame, pertraukiame eilę ir todėl reikia vėl iš naujo pradėti. Nežiūrint dėl kokios priežasties tektų pertraukti tas devynių mėnesių Komunias — ar dėlėi mūsų kaltės ar ne — vis tiek, reikia pradėti iš naujo, nes pasakyta: per devynių paeilui mėnesių pirmuosius penktadienius.

Kartais atsitinka, jog didysis Penktadienis yra pirmas mėnesio penktadienis. Žinote gi, jog didžiajame penktadienyje nedalinama Komunią. Visgi, ir tuo atveju būtinai turėtume pertraukti devynių Komunių eilę, ir žinoma pradėti iš naujo.

Ar yra nuodėmė nepadaryti vakare sąžinės sąskaitos?

Ne, nuodėmės čia nėra, bet kad sąžinės sąskaita yra naudinga lavyba, nieks negalėtų to užginčyti. Tiesą pasakius, būtų sunku kitą naudingesnę, sveikesnę lavybą už sąžinės perkratinėjimą patarti. Jeigu diena iš dienos tikrai rimtai pažvelgtume į mūsų sielos stovį ir nuolat pasiakstintume mūsų

gyvenime ir užtikrintume sau nuolatinę pažangą dorybėse. Sąžinės sąskaitoje pamatome mūsų trūkumus ir mums gresiančius pavojus; surandame mūsų vyraujančią ydą; pamatome, kur ji dažniausiai pasireiškia, kokiose aplinkybėse ir t.t. Pagaliau, sąžinės sąskaita aiškiau mums parodo kokie patys iš tikrųjų esame, duoda mums geriau pačius save pažinti. Pamatome kokie silpnučiai mes esame, kaip reikalingi Dievo malonės atspirti išganymo priešams, kaip dar toli, toli nuo šventumo esame.

O, taip — sąžinės sąskaita yra labai naudinga ir ne taip jau baisiai sunki lavyba! Taigi, laikykitės ir nepasiduokite! Nesiliaukite ją darę ir nepritarkite tinginiui. O, kaip džiaugtųsi šetonas jeigu žmonės nustotų sąžinę perkratinę!

Ar yra nuodėmė megsti sekmadieniais?

Taip vadinamieji serviliški (vergiški) darbai, t. y. tokie darbai, kurie daugiau kūno jėgomis yra atliekami, kurie padaro mus netinkamus pamaldumui arba nesutinka su dienos šventumu, yra uždrausti sekmadieniais ir kitomis Bažnyčios įsakytomis dienomis. Tačiau, liberališkai arba laisvieji darbai daugiau protu negu kūno jėgomis yra atliekami. Jie yra aukštesnės rūšies. Jie nereikalauja didelio kūniškų jėgų įtempimo ir todėl laikomi kaip leistini sekmadieniais ir kitais šventadieniais. Pavyzdžiai laisvųjų darbų yra: 1) protiniai darbai, kaip tai kitų mokymas, skaitymas, rašymas, pamokų ruošimas, studijavimas; 2) meniški arba artistiniai darbai, kaip tai vargonų, pijano ar kito muzikalinio instrumento grojimas, dainavimas, giedojimas, paveikslų tapymas, gražūs siuvinėjimai, mezgimai; 3) ir rekreacijos darbai, kaip tai plaukiojimas, tenisas, šachmatai, "beisbolė" ir t.t.

Jeigu kas megztų uždarbiui, už pinigus, toks mezgimas sekmadieniais ir šventadieniais būtų tikrai uždraustas.

Ar yra leista sėdėti kuomet kunigas dalina Komunią?

Jeigu kuris jaučiasi per silpnas klūpoti, — visai nėra nieko blogo atsisėsti. Kitaip gi, rodos būtų nepagarba švenčiausiajam Sakramentui.

Tai dievoto vaizdarašio Henriko von Hess paveikslas "KALĖDOS". — Dievas per cherubiną siunčia tamsybėje ir naktyje paskendusiai žemei Savo brangiausią Sūnų. Kartu siunčia kryžių ir orškėčių vainiką.
Šio paveikslą piešėjas — K. Karvelis

Parašė Kun. Al. Bublys, M. I. C.

Kelias Tikrojon Laimėn

C. Ką gauname, išpažindami tikėjimą

KIEKVIENAS, priklausydamas kokiam draugovei, ar tarnaudamas kokiam pulke kareivis reikalauja šiekios, ar tokios naudos: vieni ieško sau garbės, išaukštinimo, kiti vėl žemiškojo pelno. Ne kitoniškai yra ir su priklausomybe Bažnyčiai, su išpažinimu josios skelbiamojo mokslo (tikėjimo).

Štai, dabar savaime kyla klausimas: „Ką mes gauname, išpažindami katalikų tikėjimą? Klausimas labai svarbus, kadangi žmogui įgimta iš savo darbo gauti pelno: be šio dar ir pats Išganytojas yra pasakęs, jog „darbininkas vertas savo užmokesnio“. Pradedami darbą, mes paprastai klausiamo savęs, ar šis darbas apsimoka, ar ne?

Į šiuos visus klausimus geriausiai atsako mums pats Kristus: „Kas išpažins mane žmonių akyse, tą ir aš išpažinsiu pas savo Tėvą, kuris yra danguose“ (Mat. 10, 32). Gi ką tai reiškia? Ne ką kita, kaip tik tai, jog savo išpažintojams Viešpats žada amžinąjį užmokesnį, t. y. tokią laimę, kokios tinkamai negali atsivaizduoti net žmogus.

Be šio dar amžinojo užmokesnio tikrasis išpažintojas tikėjimo išaukštinamas dar ir čia ant žemės!

Štai, kad ir šv. Petras, už ką buvo pastatytas visos Bažnyčios Galva? Gi už savo aiškų išpažinimą, jog Jėzus Kristus esąs tai tikrasis Dievo - Sūnus: „Jėzus jam tarė: jūs gi ką sakote mane esant? Atsakydamas Simonas. Petras tarė: Tu Kristus, gyvojo Dievo Sūnus! Atsakydamas Simonas Petras tarė: Palaimintas esi, Jonos sūnau Simonai, nes ne kūnas ir kraujas tai tau apreiškė, bet mano Tėvas, kuris yra danguje. Ir aš tau sakau: tu esi Petras, ir ant tos uolos aš pastatysiu savo Bažnyčią, ir pragaro vartai nenugalės jos. Tau aš duosiu dangaus karalystės raktus; ką tu suriši žemėje, bus surišta ir danguje, ir ką tu atriši žemėje, bus atrišta ir danguje“ (Mat, 16, 15-20).

Sidroh, Misrah ir Abdenah griežtai prisilaikydavo savo tikybos įstatų ir būdami Babilonijos vergijoje, o kadangi griežtai atsisakė nešti aukas stabams, karaliaus iša-

kymu buvo įmesti į septyneriopai įkaitintą krosnį; tačiau, Dievas stebuklingai išgelbėjo juos iš ugnies ir taip palenkė karaliaus širdį, kad jie buvo gavę aukščiausiojo poaukščio laipsnius. Tai aprašinėja pats pranašas Danielius.

Habsburgo kunigaikštis Rudolfas, susitikęs pakelėj einantį kunigą prie ligonies su Švenčiausiuoju Sakramentu, tuščiojau nulipo nuo žirgo, užsodino kunigą kol nepasiekė ligonies. Keleriems metams praslinkus, Frankfurte jis išrinkta Vokietijos ciesorius (1273).

Kas drąsiai išpažįsta savo tikėjimą, tas ir tikėjimo priešuose gauna pagarbos. Karo metu, vokiečiams užplūdus Lietuvą, prireikė daug nukentėti ir iš protestantų pusės, kurie dažnai verždavosi į katalikų bažnyčias savo pamaldoms laikyti.

Velykų pirmą dieną vieno miestelio J. klebonas buvo gavęs įsakymą po piet paliuosuoti bažnyčią. Klebono protestai nieko nepesha. Turi būti bažnyčia atidaryta ir tiek! Visi vyresnieji karininkai pasislapstė, nenordami kišti pirštų tarp durų. Taigi, klebonas, atlaikęs anksčiau pamaldas pasiėmė raktus nuo vargonų ir bažnyčios, ir laukia, kuomi pasibaigs čia šis įvykis.

Lyja lyg iš kibiro! Kviečia du pulkininku ir vieną jųjų adjutantą vidun — jie neit! Klebonas jiems išaiškina, jog pagal kanonų teises jis negalys svetimatikams leisti pamaldas atlikti.

Klebonas rimtai jiems išdėstė Bažnyčios kanonus šiuo atveju ir į griežtus reikalavimus atidaryt duris taip maždaug tarė: „Tamstos, ponai pulkininkai mane geriau suprassite už paprastuosius kareivius. Raktus laikau mano kišenėje. Galite iš manęs juos išplėšti; galite ir duris net išgriauti; tačiau, jei iš to kils koksai sumišimas ir kraujo paplūdimas, tai visą atsakomybę imkite ant savo pečių! Aš esu Kristaus kareivis. Pulkininkas protestantas dar labiau įsiuto. Klebonas į visa tai „Ne!“

Kai kurie kareiviai, apsigyvenusieji J. m. iš seniau, pranešė, jog ir pulkų kariuomenė nirstanti, jog klebonui gresianti didelė bausmė. Klebonui teko dvi dienas nemiegoti,

belaukiant arešto. O anų pulkininkų su jų kareiviais jau kažkur kitur išdumta. O vietinis klebonas nuo šio laiko įgavo didelės svarbos, kadangi vokiečiai dar iš toliau atiduodavo pagarbos, ir vokiečių žiaurumai nuo šio anoj parapijoj beveik visai išnyko! Dėl klebono drąsaus išpažinimo tikėjimo ir bažnyčia liko nesudeginta ir žmonės labiau apsaugoti (Tikrasis istoriškas įvykis).

Kas tikėjimo dėliai kenčia persekiojimus, tą laimina Dievas "Palaiminti, kuomet jums piktžodžiauja ir persekioja jus, ir meluodami sako visa pikta prieš jus dėl manęs. Džiaugkitės ir linksmitės, nes jūsų užmokesnis gausus danguje. Nes taip persekiojo pranašus, kurie buvo pirm jūsų" (Mat. 5, 11-12). Kas už tikėjimą guldo savo galvą, tas įgyja didžiausios garbės ir pelno garbės vainiką danguje: "Kas dėl manęs prapuldytų savo gyvybę, ras ją" (Mat. 10, 39); o šv. Paulius sako: "Kas išters iki galo, tas gaus garbės vainiką".

Paaukodamas Dievui žemiškąsias gėrybes, o ypač gyvybę, kankinys įgyja didžiausiojo meilės Dievui laipsnio; jis tampa nugalėtojas, o kadangi yra pasiekęs savo siekio, tai jis piešiama su palme rankoje, kaipo nugalėjimo ženklų.

Tačiau, reikia visados turėti omenyje, jog neleista tyčia ieškoti persekiojimų, ar kankinio mirties, kadangi, anot šv. Tamo Akviničio, "niekam neleista duoti progos daryti pikta". Kai kurie, pasitikėdami savimi, tyčia pasiduodavo stabmeldžiams ir... dažnai rupuldavo. Bažnyčia šitokių neįrašydavo į kankinių skaičių.

Pats Jėzus leisdavo vengti persekiotojų: "Kuomet gi jie persekios jus viename mieste bėkite į kitą" (Mat. 10, 23). Šita Jis ir pats buvo parodęs begyvendamas, ir Jojo pavyzdžiu sekdamas ir Jojo Apaštalai ir kai kurie vyskupai, k. a. Atanasas, Kiprijonas ir t.t.

Tiktai klebonams ir kitiems kunigams, turintiems sau pavestas sielas, neleista apleisti savo avelių. "Samdininkas, kurs ne ganytojas, kuriam avys ne savos. Pamatęs ateinantį vilką, palieka avis ir bėga; vilkas pagauna ir išvaiko avis. Samdininkas bėga, nes jis samdininkas, ir jam nerūpi avys" (Jon. 10, 12-13).

Tačiau, jei klebono pasilikimas parapijoje iššauktų dar didesnę persekiojimą avelių, tai šiuo atveju, anot šv. Kiprijono, klebonui leista pabėgti.

Tie, kurie kenčia dėl netikrojo tikėjimo, nėra tikrieji kankiniai. Mat, jiems trūksta tikrosios meilės Dievui, be kurios, anot šv. Pauliaus žodžių, "nieko nepadės" (1 Kor. 13, 3).

Taigi, šitoksai Hus'as, kurs davė save vėliau sudeginti, negu atsižadėti savo klaidų, nėra tikrasis kankinys, bet klaidos užsispyrėlis (fanatikas). Tačiau, kankiniu tikrai galima pavadinti žmogus, kurs dėl tikėjimo buvo sužeistas, įkalintas, ištremtas!

Kiekvienas katalikas turi būti prisiruošęs kentėti dėl tikėjimo, kadangi, anot šv. Kiprijono žodžių, "tas ne katalikas, kurs bijo mirti už tikėjimą!"

Bažnyčia priskaito maždaug 16 milijonų šventųjų kankinių.

D. Bausmė už atsižadėjimą

Iš tai, ką jau esame kalbėję apie išpažinimą tikėjimo, darosi aišku, jog užsimoka išpažinti tikėjimas, kadangi Dievas užmoka už tai ne vien tik amžinąja laime, bet ir čia išaukština. Antra vertus, nėra didesnės nelaimės, kaip kad išsiginti tikėjimo dėl baimės, ar gėdos, ar dėl kitų kokių sumetimų; o dar baisesnis daiktas visai atsimesti nuo Jėzaus Kristaus, kadangi už tai Jėzus grėsia pilnu atmetimu ir amžinąja pražūtimi! "O kas išsigintų manęs prieš žmones, ir aš jo išsiginsiu prieš mano Tėvą, kurs yra danguose" (Mat. 10, 33) ir vėl kitoj vietoj: "Kas gėdytusi manęs ir mano žodžių, to gėdysis ir Žmogaus Sūnus, kai ateis savo didenybėje" (Mat. 9, 26).

Štai aiškiausias sakiny, kurs nė kiek neleidžia abejoti, kas laukia tokius, kurie dėl bet kokios priežasties išsižada tikėjimo. Niekaip visi išsisukinėjimai! Neišsiteisinsi, tvirtindamas, jog tu atsižadi ne Jėzaus, bet tik katalikų tikėjimo! Tai tik tuščias apgauliojimas savęs. "Kas nusideda prieš vieną įsakymą, tas nusideda ir prieš visą Įstatymą"!

Šv. Petras tik vieną kartelį iš baimės, neprisipažino pažįstas Kristų; ir už vieną šią nuodėmę visą savo gyvenimą apgailėtaudavo taip, kad net, anot tradicijos, ašaros buvo išgraužiusios griovelį ant jojo veido! Tai jau ką besakyti apie toki, kurs

dėl menkų niekų, dėl pajuokų, ar pasityčiojimų gėdijasi prieš valgi, ar po valgio save paženklini kryžiaus ženkle, eiti išpažinties, artintis į Dievo stalą, pagarbinti švenčiausiąjį Sakramentą, atsiklaupyti per pakylėjamą, nešioti katalikiškųjų draugovių ženklelius?! Kiek tai tokių?! O kiek tokių, kurie dalyvauja kitatikių pamaldose, nešioja jųjų vaikus prie krikšto ir t. p.?!

Cia turiu pažymėti, jog iš mandagumo būti ant vestuvių, ar palaidojimų nekatalikų nabašninkų, nėra tai atsižadėjimas tikėjimo, jei nedalyvaujama jųjų maldose.

Kiekvienas, kurs gėdijasi, ar bijo viešai išpažinti savo tikėjimą, nustoja pagarbos ne tik savo bendratikiuose, bet ir kitatikiuose. Suprantama, kodėl: visi neapkenčia bailiaus; niekas juos nepasitiki, žiūri lyg kad į Juos Iskarietį!

Konstantino D. sūnus, ciesorius Konstantius, didelis globėjas arijiečių, vieną kartą buvo įsakęs visiems savo rūmų valdininkams atsižadėti katalikybės. Kai kurie bailiai išpildė jojo įsakymą, ir štai kas pasirodė: ciesoriaus norėta jie tik išmėginti; jis tuč tuojau išvarė iš savo rūmų anuos atsimetėlius, sakydamas, jog, kas nėra ištikimas dangaus ciesoriui, tai juo labiau bus neištikimas savo žemiškajam valdovui! Ir labai gerai pasielgė. Gyvenimas parodo kuo aiškiausiai, jog šitokiems atsimetėliams nėra nieko šventa!

Kas prisimena rusų laikus, tas, rasit, atmena, jog žiauriausieji persekiotojai katalikybės, būdavo kaip tik šitokie "perekinėkai" (persimetėliai), kaip kad su didžiausiąja panieka vadindavo juos patys rūkiai!

Apgailestautinas šitokių atsimetėlių gyvenimas! Man teko pažinti vienas žmogus, kurs išimylėjęs į vieną rusę - pravostavę, perėjo pravosiavijon. Netrukus gyvenimas jam taip įkyrėjo, kad ir net galą sau padarė: net ir jojo žmona, ir net jojo vaikai atsitraukė nuo jo, prikaisiodami nuolatos atsižadėjimą savo tikėjimo! O jau nė vienas rimtesnis rusas nė nemėgindavo ištiesti jam ranką pasveikinti!

Aišku, iš kur randasi šitokia panieka — nė vienas doras katalikas neišsizada savo tikėjimo; o jei pameta, tai jau aišku, jog dėl žemiškųjų sumetimų. Ko dėliai ir šv. Kiprijonas sako: "Niekas tenemano, kad ge-

ras, doras žmogus katalikas pamestų tikėjimą! Vėjas nenešioja pilnų grūdų, tik pelus! Sveiko medžio vėjas neišrauna, o tik apipuvusiųjų šaknų medį!"

Vienas protestantas yra išsitaręs, jog "kai popiežius ravėja savo daržą, tai visados išmeta mums per tvorą piktažoles".

Prūsų karalius, Fridrichas II yra vieną kartą pasakęs: Kai katalikas pereina į protestantus, tai šiuomi mes nieko nelaimėjame; tačiau, jei protestantas virsta kataliku, tai nustojame labai daug!"

Šv. Paulius (Žyd. 6, 4) šitaip rašo: "Nes negalimas dalykas, kad tie, kurie buvo vieną sykį apšviesti ir paragavo dangaus dovanos, kurie pasidarė Šventosios Dvasios dalininkai, paragavo taip pat gero Dievo žodžio ir būsimojo amžiaus jėgų ir visgi nu puolė, vėl būtų atnaujinti atgailai; patys kaldami prie kryžiaus Dievo Sūnų ir laikydami Jį pajuoka". Taigi atsimetėliai papildo mirtinąją nuodėmę ir jokiū būdu nebegali save išganyti, išteisinti.

Atmesdami pripažintąją tiesą jie tampa nusidėjėliai prieš Šventąją Dvasią, o šitokiems, anot Šv. Rašto "nebus atleista nei šitame, nei kitame gyvenime".

Šitokių likimas yra pasibaisėtinas ir šiame gyvenime. Iš pradžių, lyg kad mūsų laisvamaniai, lyg dar truputėlį prisilaiko padarumo dėsnių; tačiau, jųjų širdy išivyrąja neapykanta, sadizmas, žiaurumas, žvėriškumas!

Tai labai ryškiai yra mums parodę bolševikai, šitie kraštutiniai laisvamaniai. Gi iš tikrųjų koks čia labai skirtumas tarp bolševizmo ir laisvamanizmo?! Ir vieniems ir kitiems nėra tėvynės, nėra šeimos ryšių, jiems nėra vaikučių — žodžiu — jie nieko kilnaus nepripažįsta.

Jeį juose ir atsiranda kartais koks kilnesnis, tai tik paviršutiniai! Pirmajai progai pasitaikius, išėina aikštėn visas jųjų žvėriškumas! Jiems nė kiek negaila, kad jųjų vaikučiai be jokių dorovingumo dėsnių augdami taps nelaimingi, o vėliau įpuolę į nusiiminimą keiks savo tėvus. Tačiau, jiems nerūpi! Kad tik jų nelemtoji puikybė būtų patenkinta! Tačiau, pažins, bet bus jau per vėlu, jog "Baisu papulti į gyvojo Dievo rankas!" Apsaugok Viešpatie!

Ivykiai Katalikų Pasaulyje

Arkivyskupas Apie Gen. Franco

Arkivyskupas Antoniutti, Apaštališkasis Delegatas Kanadai, gruodžio 2 d. savo pralaboje Montrealy, aiškino apie gen. Franco, ispanų sukilėlių vadą. Arkivyskupas gerai žino Ispaniją, nes jis ten buvo Šv. Tėvo pasiuntiniu.

Arkivyskupas nurodė, kad gen. Franco ne vien kariauja prieš raudonuosius ir valo kraštą nuo beloševikų, bet kartu atstato kraštą. O atstatymas eina teisingumo pagrindais. Gen. Franco pripažįsta, kad senojai Ispanijoje buvo nemažai blogybių. Naujoji Ispanija turi būti atstatoma be senųjų blogybių. Gen. Franco turi tokių šūkių: "Mažiau turtų, mažiau biednystės".

Dideli turtai sukraunami neišvengiamai su darbininkų skriauda. Kur maža gyventojų dalis turtuose voliojasi, ten diduomenė skurdą skursta. Gen. Franco sako, kad to neturi būti. Darbininkai turi būti žmoniškai apmokami.

Taigi naujoji Ispanijos vyriausybė pasirinko protingą kelią. Ji taip elgdamasi ne vien vykins krikščionišką teisingumą, o ir užkirs kelią visokiems raudoniesiems, kurie peršasi į darbininkų būvio gerintojus.

Dėl Ispanijos Nukentėjusių Šelpimo

Gen. Franco valdomoj Ispanijoje badaujančių nėra. Bet raudonųjų valdomoj Ispanijoje badaujančių yra daug.

Kun. I. W. Cox, etikos profesorius Fordham universitete, pasiūlė ypatingą būdą šelpti tuos badaujančius ispanus, kurie gyvena raudonųjų valdomoj Ispanijoje.

Planas yra toks: viso šelpimo darbo administratorium paskirti Šv. Tėvą. Įvairios valstybės skirtų savo atliekamų gėrvbiu badaujančių ir vargstančių ispanų šelpimui. Šv. Tėvo paskirtas darbininkų štabas varytų šelpimo darbą.

Žymus Prancūzas Priėmė Katalikybę

Žymus pranežu socialistu vadas Gustave Herve priėmė katalikybę. Jisai per 35 metus buvo vienas iš didžiųjų prancūzų socia-

listų vadų. Jisai buvo griežtas anti-militaristas. Jam esant profesorium vieno universiteto jis taip smarkiai kalbėjo prieš militarizmą, kad buvo apkaltintas kurstyme prie riaušių. Jį gynė Aristide Briand. Nuo tos bylos jisai pagarsėjo, kaip oratorius. Kilus Didžiajam karui jis atsžadėjo savo antimilitariškų idėjų. Redaguodamas laikraštį La Victoire, jisai perserginėjo darbininkus nuo kurstančių demagogų. Nuo to laiko jisai pradėjo apie Bažnyčią su pagarba atsiliepti. Nuo tada jis pradėjo žiūrėti, kad Bažnyčia yra doros ir socialio teisingumo tvirtovė.

Taip tai žingsnis po žingsniui įsitikino, kad Katalikų Bažnyčioj tėra tikra ir pilna tiesa.

Wisconsino Šventovė

Wisconsino valstybės šventovė yra Holy Hill. Tai Wisconsino Liurdas. Randasi Milwaukės vyskupijoje.

Netrukus tai šventovei sueis šimtas metų nuo jos pradžios.

Prieš šimtą metų čionai apsigyveno airių ateivių būrys. Kuomet indijonų būriai pradėjo rinktis aplink ateivius airius, tai airiai buvo išgastyje. Manė, kad indijonai juos išžudys. Tada airiai indijonų akivaizdoj pradėjo žegnotis. Žegnonė indijonams jau buvo žinoma. Apie tai jie žinojo nuo misijonieriaus jėzuito Jacques Marquette. O tasai misijonierius buvo įgijęs didelį indijonų pasitikėjimą ir jų meilę.

Taigi indijonai, pamatę airius žegnojantis, suprato, kad iš tokių žmonių ne piktą, o gero gali tikėtis. Todėl indijonai išitraukė taikos pypkes ir jas užrūkė.

Ten esantį kalną airiai pavadino Holy Hill.

Kun. Paulhuber, vokiškos kilmės, pirmutinis tarnavo čionai apsigyvenusiems jų dvasiškuose reikaluose. Tasai kunigas jau svajojo apie tai, kad ateis laikas, kada tas kalnas plačiai pagarsės po visą šalį. Tai buvo 1854 m. Sekamais metais Holy Hill buvo nupirktas ir padovanotas Milwaukės vyskui. 1858 m. ant to kalno buvo pastatytas

didžiulis baltas kryžius. Po penkių metų ant to kalno buvo pastatyta medinė koplytėlė Nuolatinės Pagalbos Panelės Švenčiausios.

Vėliau ant kalno buvo praversti Kryžiaus keliai ir pastatytos stotys.

Šitaip vieta išsipopulerizano, žmonės ją gausiai lankė. Garsas apie ją sklido vis plačiau.

1906 m. kalną apėmė Karmelitai ir pradėjo pamatinę statybą didžios šventyklos. Novicijatas įsteigtas 1920, vėliau vienuolynas. 1931 m. pastatyta puošni bažnyčia.

Holy Hill dabar yra viena iš didžiausių šventovių Jungtinėse Valstybėse.

Metinis Kunigų Suvažiavimas

Montreal. — Čionykštės garsiosios seminarijos buvusieji auklėtiniai turėjo metinį susažiavimą. Visos Kanados ir Jungtinių Valstybių kunigai, baigusieji tą seminariją, buvo suvažiavę. Kalbėjo apaštališkasis Delegatas Antoniutti. Tarp baigusių šią seminariją yra Clevelando vyskupas Schrembs ir jis dalyvavo šiame suvažiavime.

Tą seminariją iš viso yra baigę 3,500 kunigų, iš kurių 76 tapo hierarkijos nariai.

Ši seminarija yra Sulpicijonų vedama.

Katalikiškos Mokyklos Japonijoj

Šiuo laiku Japonijoj yra trys pradinės katalikiškos mokyklos vaikams su 826 vaikų, penkios mokyklos mergaitėms su 1,555 mergaičių.

Toliau yra septynios mokyklos aukštesniojo mokslo vaikams su 3,453 berniukų, 27 mokyklos mergaitėms su 8,447 studentų.

Amatinių mokyklų vaikams yra septynios su 245 studentais ir 17 mokyklų mergaitėms su 1,908 studentėmis.

Tokijoj yra katalikiškas universitetas su 506 studentais.

Lietuviai Gerai Laikosi

Montreal. — Šiame Kanados didmiestyje lietuvių yra apie 15,000. Nuo seniai turi savo parapiją vardu Šv. Kazimiero. Toje parapijoje klebonauja kun. J. Bobinas.

Kanados lietuvių tarpe gerai laikosi. Čia lietuviai veik daugiau teisių turi, negu Jungtinėse Valstybėse. Čia dar prieš Didįjį Karą lietuviai tuolaikinio klebono kun. Vyšniaus-

ko dėka buvo įgiję viešoj mokykloj lietuviškas pamokas. Po Didžiojo Karo į Kanadą iš Lietuvos daugiau lietuvių atvykdavo, negu į Jungtines Valstybes.

Čia yra keletas lietuvių organizacijų. Yra ir LDS kuopa, kuri dabar pradėjo labiau stiprėti. Yra čia lietuvių su talentais. Rašymo talentu pasižymi p-lė Aukštaitė, kuri rašinėja į LDS organą Bostono "Darbininką".

LDS ir "Darbininko" veikėjų dėka keleta sykių čia įvyko įdomios ir naudingos prkalbos. Jų išgirdo daug žmonių ir daugelis pradėjo rimtai galvoti apie visuomenišką veikimą. O kiti jau darbuojasi. Todėl mūsų kolonijoj visuomeniškas veikimas išsiplėtos.

New Yorke Operos Įkūrėjas Katalikas

Ryšium su New Yorke rengiama pasauline paroda 1939 m. yra daromi istoriški tyrinėjimai. Tie tyrinėjimai parodo, kad garsioji New Yorke Metropolitan Opera veda pradžią nuo 1825 m. Tais metais New Yorke turtingas biznieriūs Dominick Lynch, kurs buvo katalikas, partraukė itališką operetišką trupę ir tokiu būdu padarė pradžią dabar garsiai Metropolitan operai. Jišai turėjo savo laivus ir italų artistus Amerikon atvezė viename iš savo laivų.

Dominick Lyncho tėvai buvo kilę iš Airijos. Amerikon atvyko 1785 m. ir tuoj stojo į biznį ir buvo sėkmingas. Ateivio airio Lynch sūnus Dominick tęsė tėvo biznį ir taipgi turėjo pasisekimą.

Kuomet New Yorke įvyko Jurgio Washingtono inauguracija, tai Dominick Lynch buvo vienas iš keturių katalikų, kurie ėjo sveikinti pirmąjį Amerikos prezidentą katalikų vardu.

Vėliau Lynch turėjo biznyj nepasisekimų. Prieš mirtį, kuri jį ištiko 1837 m., jo turtų jam nedaug tebuvo likę. Bet jo gausios aukos naudingiems tikslams paliko New Yorke neišdildomus pėdsakus.

Ksaveriečių Sukaktuvės

1939 m. sueis lygiai 100 metų nuo Ksaveriečių Brolijos įsikūrimo Jungtinėse Valstybėse. Jų centras yra Baltimorėj. Jubiliejinės iškilmės įvyks ateinančių metų birželio mėnesį Mt. St. Joseph kolegijos rūmuose.

LIETUVIAI AMERIKOJE

“Amerikos” Penkmečio Paminėjimas

Brooklyn, N. Y. — Gruodžio 4 d. vietos lietuvių katalikų savaitraštis “Amerika” minėjo savo gyvavimo penkmetį. Jubiliejinės parengimas įvyko Apreiškimo parapijos salėj.

Svečių ir viešnių dalyvavo apie 350. Tai buvo veikiausi ir uoliausi lietuviai katalikai New Yorko, Brooklyno ir apylinkių.

Parengimas susidėjo iš vakarienių, prakalbų, muzikos, dainų. Programo vedėju buvo “Amerikos” redaktorius Juozas B. Laučka. Prakalbėles pasakė: K. J. Krušinskas, kun. K. Paulonis, kun. J. Aleksiūnas, d-ras Vencius, kun. St. Stonis, kun. N. Pakalnis, kun. J. Balkūnas, Lietuvos konsulato atašė Anicetas Simutis, “Studentų Žodžio” red. Jonas Pilipauskas.

Meninę programo dalį atliko šios solistės: M. Stagniūnaitė, A. Maslauskaitė, A. Dragūnaitė, M. Žerolienė ir pianistė M. Žudžiūtė.

Programo dalyviai ir vakarienių darbininkės savo užduotis gerai atliko, tvarka buvo pavyzdinga. Visas penkmečio paminėjimas buvo visais žvilgsniais sėkmingas.

Kaip Sekėsi LRKSA Vajus

Baltimore, Md. — Gruodžio 4 d. čia įvyko LRKSA 13 kuopos susirinkimas. Tame susirinkime pripuolė valdybos rinkimas. Valdyba palikta ta pati. Buvo išduotas raportas iš vajuos. Pasirodė, kad vajuos vidutiniškai pavyko. Darbuotojai aiškino, kad lankant šeimynas susitikta su šitokiomis kliūtimis: vieni perseni, kiti bedarbiauja, tretii jau turi kompanijų apdraudas. Tokiame atsitikime prisiema daug šeimynų pereiti kol užtinki tinkamą kandidatą. Nors vajuos pasibaigė, bet nariai ir Susivienijimo prieteliai neprivalo nuleisti rankų, o ir toliau darbuotis ir ieškoti organizacijai naujų narių.

Isikūrė Parapijos Benas

Philadelphia, Pa. — Šv. Jurgio parapijoje isikūrė parapijos mokyklos benas. Steigėju yra muzikas Pr. Siratavičius. Pirm. išrink-

tas kun. Jurgis Degutis, išd. klebonas kun. I. Zimblys, rašt. St. Maslauskas. Mokytojai bus Pr. Siratavičius, F. Šliogeris ir S. Maslauskas. Į beną priimami ne vien parapijos mokyklos vaikai, o ir kitas mokyklas lankantieji geri vaikai.

Mirė Vargonininkas

Bridgeport, Conn. — Gruodžio 3 d. mirė lietuvių parapijos vargonininkas Jonas Steponavičius. Palaidotas gruodžio 6 d. Į laidotuves buvo atvykęs komp. Al. Aleksis su choro dalimi iš Waterbury, Conn., muz. Žalnieraitis iš New Britain, Conn. ir muz. J. Olšauskas iš Amsterdam, N. Y.

Velionis buvo uolus rėmėjas ir skaitytosias katalikiškų laikraščių. Buvo jau sulaukęs pusėtino amželio, nes vienas iš dvieju sūnuju jau vedęs. Be sūnuju paliko liūdinčią ir žmoną.

Choras Gerai Gyvuoja

Elizabeth, N. J. — Čia vargonininkauia pasižymėjęs muzikas ir kompozitorius J. Žilevičius. Jisai yra taipgi geras chorvedys. Todėl vietinis choras gerai stovi, gerai susiklauso, gera disciplina ir gerai lanko repeticijas. Dabar esoras pradėjo mokyti naujas paties chorvedžio parašytas mišias.

IŠ LIETUVOS GYVENIMO

Kas Bus Su Katedros Aikšte?

Gal kiekvienas ne tik Vilniaus bet ir iš kitur atvykęs pilietis praeidamas pro Katedrą panašiai klausia. Vietoj gražiai augančių medžių ir krūmokšnių dabar riogso dirvonai ir keli medžiai. Miesto galvos nutraukė tvarkymo darbus ir tarytum kažko laukė. Dabar darbininkai ir vėl pradėjo kasiuoti, bet sakoma, kad tik ieškoma griuvėsių pamatų, o kas bus su pačia aikšte, tai atrodo, kad Vilniaus gyventojai dar ne greit į tą klausimą gaus atsakymą.

Blaivybės Dr-jos Narių Susirinkimas

Vilniuje šv. Mikalojaus parap. salėje įvyko eilinis Vilniaus Lietuvių Kat. Blaivybės dr-jos narių susimas, per kurį dr-jos pirm. kun. K. Čibiras skaitė paskaitą tema “Blaivybės

dr-jos narių pareigos", kvartetas sudainavo keletą dainelių, buvo suvaidinta trumpas iš amatininkų gyvenimo scenos vaizdelis ir P. Semėnas pasakė monologą.

Nubaudė Už Slaptą Komunistų Spaustuvę

Ilgą laiką Vilniuje veikė slapta komunistų spaustuvė, kurios policija negalėjo surasti. Galų gale susekta, kad ta spaustuvė randasi prie Subačiaus gt. kažkokio žydo bute. Ryšium su tuo buvo areštuota trys žydai. Šiomis dienomis Vilniaus Apeliaciniam teisme antrą kartą buvo nagrinėjama jų byla. Nu-teisti nuo 2 iki 5 metų kalėjimo.

Gudų Pamaldų Jubiliejus

Š. m. 10 d. Vilniuje suėo 17 metų, kaip baltgudžiai lietuvių šv. Mikalojaus bažnyčioje turi savo pamaldas. Lapkričio 13 d. kun. Ad. Stankevičius, kuris tas pamaldas nuo pat pradžios laiko, šitas sukaktuves paminėjo atitinkamu pamokslu.

Vytauto D. Gimnazijos Moksleivių Laikraštis

Vilniuje pasirodė V. D. gimnazijos ir licėjaus mokinių leidžiamas laikraštis "Žagrė", kuriame rašo patys moksleiviai, gvildindami mokinio reikalus ir paduodami žinių iš savo veikimo.

Obrėliai Į Vokietiją

Vilniaus Pramonės ir Prekybos rūmams pavykę susitarti su kai kuriomis Vokietijos firmomis dėl obuolių eksporto į Vokietiją. Nors šiemetinis obuolių derlius ir menkas, bet manoma, kad bus galimumo dalį jų eksportuoti.

— Lietuvos ūkininku tarpe jaučiamas gyvumas ir pakilusi nuotaika. Tvirtos javų kainos, gyvulių, paukščių ir kitų žemės ūkio gėrybių kainos ir gyva prekyba kelia ūkininkų nuotaiką, didina viltis. Piniginiai reikalai žymiai pagerėję; daugiau parduodama, daugiau perkama.

Kaimuose statyba labai gyva. Vis dažniau ten galima pamatyti ir plytų pastatų, tuo būdu skinamas kelias mūrinei statybai kaimė.

— Spalių 1 d. Lietuvoje (be Klaipėdos krašto) buvo 2,331 pradžios mokyklų, kuriose dirbo 5,258 mokytojai, vyrų — 2,148 ir moterų 3,110.

— Salakas. Pavasarininkai suruošė gražias visos parapijos naujokams išleistuves, kuriose dalyvavo per 70 žmonių. Išvykstantiems naujokams buvo įteiktos dovanos — po dvi nosines ir po ražančių, pavasarininkai gavo dar ir po albumą.

— Šakiai. Kaimuose plinta vėjo sukami motorėliai, kurie duoda energiją radijui ir apšviečia butus. Nors jų kaina ne taip jau pigi, bet ūkininkai jais domisi ir norėtų įsitaistyti, tik kai kurie laukia, kad patikimos įstaigos iširtų motorėlių patvarumą.

— Kybartai. Šį rudenį suėjo 32 metai, kai Kybartuose buvo suruoštas pirmas lietuviškas vakaras. Kadangi anais sunkiais laikais lietuviams viešai pasirodyti buvo draudžiama, tai pasirošti vakarui buvo sunku, nes policija persekiojo. Būrelis vakaro rengėjų slapta susirinkdavo tai vienoje, tai kitoje vietoje ir vakarui pasirošė. Didžiausia kliūtis gauti leidimas irgi buvo nugalėta ir 1906 m. rudenį buvo Kybartuose suvaidinta "Amerika pirtyje". Kai kurie pirmojo liet. vakaro rengėjai dar dabar gyvena Kybartuose.

— Kupiškis. Kupiškio apylinkės ūkininkai nebrangiai ir patogiai apdraudžia nuo ugnies savo trobėsius savitarpio apdraudimo draugijoje. Tokį savitarpio apdraudimą ūkininkai skaito geriausiu ir prieinamiausiu. Niekas iš draudimo ūkininkų pinigų neišnaudoja. Jei kas nors iš narių sudegė, tuomet visi sumoka, o jei niekas nesudega, tai jokių mokesčių nereikia. Tik per 2 metus savitarpio draudimo draugija užaugo iki 1500 narių ir per porą metų nuo gaisro tenken-tėjo 4 nariai. Patogu ir naudinga.

— Iš Lenkijos šiomis dienomis atbėgo ke-lerius metus lenkų kalėjimuose kalėjęs lie-tuvis, kuris pasakoja labai šiurpių dalykų apie Lenkijos kalėjimus ir juose kalinamus lietuvius.

"Kristaus Karaliaus Laivas"

Marijonų Rėmėjų savaitinis laikraštis
2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. CANal 7790

Marijonų Rėm. mokestis ir "Laivas" metams \$3.00
Svetur metams \$3.00 Atskiras numeris 5c
Vien laikraščio "Laivo" prenumerata metams \$2.00
2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. CANal 7790

Kalėdinės Dovanos "Laivo" Skaitytojams

Malonu mums pranešti jums, brangūs "LAIVO" skaitytojai, kad jums jau yra išsiuntinėtos kalėdinės dovanos. Yra tai "DRAUGO" kalendoriai 1939 metams.

Šitokia dovana yra visiems pageidautina. Kalendorius yra visiems reikalingas. Ypač "DRAUGO" kalendorius visų yra branginamas.

Tokį kalendorių atspausdinti tai ne mažmožis. Nemažai darbo ir nemažai pinigų prie to reikia.

Mes tikimės, kad tą viską žinodami, "LAIVO" skaitytojai labiau brangins tą dovaną ir labiau prisiriš prie "LAIVO".

Šitai dalykams esant, mes tikimės, kad visi "LAIVO" skaitytojai pasistengs atnaujinti savo prenumeratą. Be to tikimės, kad senieji "LAIVO" skaitytojai prikalbins tuos savo draugus, gimiškus, pažįstamus, kurie jo dar neskaito, užsisakyti jį dabar. Naujai užsisakiusieji taipgi gaus dovanoms "DRAUGO" sieninį kalendorių 1939 metams.

Marijonų Vienuolijos darbuotės Sidabrinio Jubiliejaus proga, išleidome šį kalėdinį "LAIVO" numerį, spalvuotais viršeliais, padidintą, pajvairintą raštais ir žiniomis.

ŽODIS UOLIESIEMS

Uolieji "Laivo" skaitytojai prenumeratą atnaujina be raginimo. Bet tokiems tinka priminti apie MARIJONŲ ĮSTAIGŲ RĖMĖJŲ DRAUGIJĄ.

Rėmėjo mėlinė mokesčiai ir "Laivas" metams — \$3.00.

Amžinas narys moka vieną sykį — \$50.00.

Garbės amžinas narys moka vieną sykį — \$100.00.

Rėmėjai, amžinieji nariai ir garbės amžinieji nariai prisideda prie palaikymo Tėvų Marijonų Seminarijos, Hinsdale, Ill. ir Maria-napolio Kolegijos, Thompson, Conn.

Kalėdų švenčių proga apsisvarstykite ir nuspręskite įsirašyti į Tėvų Marijonų Įstaigų Rėmėjų Draugiją.

"Laivo" ir Marijonų Įstaigų Rėmėjų Draugijos reikalais kreiptis adresu:

2334 South Oakley Avenue, Chicago, Ill.

DIENRAŠČIO "DRAUGO"

30 METŲ

JUBILIEJINIS KONCERTAS

įvyksta

Sekmad., Sausio 22 d., 1939

SOKOL SVETAINĖJ

2345 So. Kedzie Avenue
Chicago, Illinois.

"Draugo" koncerto programą išpildys Šv. Kazimiero Akademijos Orkestra ir Šokikės, Prof. Muz. A. Pociaus Antifonalis Choras, Prof. Muz. S. Rakausko Mėgėjai artistai, Prof. Muz. V. Daukšos Rinktinis Choras, Prof. Muz. Gaubio Kvortetas, ir Ižymieji Dainininkai: Prof. Muz. K. Sabonis, Prof. Muz. J. Kudirka, M. Janušauskienė, J. Samoška, C. Miliackas, L. Tenze-golskis, panelė Kondrotaitė, Prof. Muz. Janušauskas ir Dr. C. J. Svenciskas, Bus pora trumpų, nuoširdžių prakalbėlių.

Nuoširdžiai kviečiame visus, be jokios išimties, dalyvauti dienraščio "Draugo" koncerte ir tuomi ištiesti brolišką pagelbos ranką laikraščio leidėjams. *Koncerto Rengėjai.*

"Draugas" parduoda laivakortes visomis linijomis į visas pasaulio dalis ir parūpina kelionei raštus.

Prireikus maldaknygių, mokykloms vadovėlių, knygų vaidinimams, ar pasis-kaitymui — kreipkitės į "Draugą".

"Draugas" gražiai ir nebrangiai spau-sdina plakatus, programus, tikietus, apyskaitas ir knygas.

Dienraščio "Draugo" kaina Me-tams \$6; pusei metų \$3.50.

"DRAUGAS"
2334 South Oakley Ave.,
Chicago, Illinois

MARIJONŲ RĖMĖJŲ

XII SEIMAS

įvyks

Sekmad., Vasario 5 d., 1939

ŠV. JURGIO PARAPIJOS SALĖJE

Seimas prasidės, 11 valandą, iškil-mingomis Mišiomis ir atatinamu pamokslu Šv. Jurgio bažnyčioje.

**Tuoj po pamaldų bus atstovams
pietūs salėje.**

Posėdžiai prasidės lygiai 2:00 val.

Seimas baigsis su vakariene.

Patys svarbieji Marijonų atliekamie-ji lietuviams darbai — tai *misijų skel-bimas, katalikiškųjų laikraščių leidi-mas, jaunuolių mokslinimas*. Tuos vi-sus darbus gali labai sėkmingai parem-ti organizuoti tų darbų Rėmėjai. Tais lietuviams rūpimais klausimais seimi-ninkams bus patiekti referatai.

Jo M. Prelatas M. L. Krušas padarys pranešimą apie *Pietų Amerikos Liebu-vių Misijų* reikalą.

Marijonų seminarijos vadovybės at-stovybė padarys pranešimą apie *jaunuolių mokslinimą* ir jų ruošimą į ku-nigus misijonierius.

Kadangi nuo ankščiau pažymėtų Marijonų vedamų darbų sėkmingumo žymia dalimi priklauso ir lietuvių a-teitis amerikoje, to dėl to seimo daly-vių turėtų būti kiekvienas susipratęs lietuvis katalikas, kad ne tik finansi-niai paremti, bet ir prie tikslaus nus-tatymo veikimo gairių prisidėti. Ku-riems seime dalyvumas ne būtų gali-mu daiktu, jie yra prašomi savo pata-rimus ir aukas prisiųsti LAIVO adre-su (Rėmėjų Seimui, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill.).

RĖMĖJŲ CENTRAS

ARKIV. JURGIS MATULEVIČIUS, M. I. C.,
MARIJONŲ VIENUOLIJOS ĮKĖREJAS
AMERIKOJE

